

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE BEDROGEN DIEF

N° 2574

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De bedrogen dief

HOOFDSTUK I.

HET HEILIGDOM VAN ST. RIRE

Ten noordoosten van Rouaan ligt aan de voet van een heuvel het stadje Marome, dat wegens zijn mooie ligging het doel van uitstapjes is, welke vanuit de hoofdstad van het departement aan de beneden-Seine worden gemaakt.

De avondschemering was over het landschap neergedaald, toen twee heren het tussen Rouaan en Marome liggende dorpje St Rire passeerden.

De een was donker van uiterlijk, lang, slank met een paar lichtgrijze, doordringende ogen; de ander, die wel bijna een hoofd kleiner was dan zijn metgezel, was blond, had een blozend gelaat en blauwe ogen.

Zij hadden elk een stok met ijzeren punt in de hand, zoals die gewoonlijk door toeristen gebruikt worden en kwamen blijkbaar van een lange wandeltocht in de omgeving terug.

Zij volgden een smal voetpad, vanwaar men een kleine dorpskapel kon zien.

Dat kapelletje bevatte een schat, waarop de bewoners van St. Rire zeer trots waren.

Het was een ijzeren handschoen, waarvan verteld werd, dat Jeanne d'Arc deze had gedragen op haar roemrijke veldtocht tegen de Engelse Talbot, die op 18 juni 1429 door haar werd verslagen, hetgeen tengevolge had, dat de dauphin, later Karel VII, te Reims kon worden gekroond.

Die handschoen was zwaar verguld en werd in een kastje naast het altaar bewaard.

Hoewel er vele toeristen en bedevaartgangers kwamen om de relikwie te bekijken, had het dorpje weinig voordeel van deze bezoeken, omdat de meesten er de voorkeur aan gaven, in het naburige Rouaan te overnachten.

Alleen bij bijzondere plechtige gelegenheden, werd de handschoen uit het kastje genomen en door een geestelijke aan de belangstellenden getoond.

Het spreekt van zelf, dat de handschoen, behalve als relikwie, ook een grote waarde had als antikwiteit, zodat er de nodige maatregelen waren genomen, om te voorkomen, dat het kostbare voorwerp gestolen werd.

Men had naast de kapel, die een weinig buiten het dorp lag, een huisje gebouwd, waarin een van de oudste dorpsbewoners, die als bewaker van de schat was aangesteld, met zijn gezin woonde.

Deze oude man zat in zijn eenvoudig woonvertrek en scheen in gedachten verzonken te zijn.

Tegenover hem, zat een andere man, die ongeveer even oud kon zijn.

Tussen hun uiterlijk echter bestond een groot verschil. De een was het type van een afgeleefd, door zorgen vergrijsd man, die, slechts door hard werken het hoofd boven water had weten te houden. Thans nu hij niet meer kon, had men hem waarschijnlijk uit medelijden dit baantje gegeven.

Hij was armoedig gekleed en zijn armoedige plunje stak tegen het verzorgde uiterlijk van de ander zeer af.

De schedel van de bezoeker was kaal en blank als een biljartbal. Een sterk gebogen, grote neus gaf het gelaat, dat door een kortgeknipt baardje omgeven was, een onmiskenbaar oosters type.

De kleine ogen keken over de gouden bril heen en waren met scherpe blik op zijn overbuur gevestigd, toen hij zei:

— Nu, vriend, laat ons tot zaken komen. Er zal je niets kwaads overkomen. Het is een ronde som en wie kan je iets bewijzen? Niemand.

De aangesprokene wist blijkbaar niet, wat hij zou doen, want hij krabde zich verlegen achter het oor en zweeg.

De tegenover hem zittende man haalde nu zijn portefeuille te voorschijn en begon een aantal banknoten op tafel te leggen.

Hij zag dat de ander er met begerige ogen naar keek.

Toen leunde hij in de stoel achterover en zei:

— Wees verstandig, neem het geld en geef mij de handschoen.

De oude bewaker wist blijkbaar niet wat hij zou doen.

Het geld, dat op tafel lag, lokte hem aan.

Hij zou het graag bezitten, maar aan de andere kant vreesde hij voor de gevolgen, als het uit zou komen, hoe hij zich van zijn taak als bewaker had gekweten.

Met een verlegen blik keek hij naar zijn bezoeker en zei met aarzeling in zijn stem:

— Ja, maar als nu eens...

De ander viel hem in de rede, zeggend:

— Ik heb toch gezegd, dat ik voor je zal zorgen. Je zult een gemakkelijke oude dag hebben.

Met een onderdrukte zucht streek de oude man de bankbiljetten op, ging naar een kast en sloot daar het geld weg.

Daarna nam hij een sleutelbos van de wand en zei:

— Kom mee. Maar zacht, voorzichtig.

Toen de bewaker het geld opstreek, vloog een zegevierend glimlachje over het gelaat van de ander.

Hij stond op, zete zijn hoed op en volgde de oude man.

Voorzichtig naar buiten kijkend, overtuigde deze zich er eerst van, of niemand in de nabijheid was.

Intussen was de duisternis gevallen.

Met wankelende schreden ging de oude man naar de kapel, van tijd tot tijd omziende, of niet een der boeren, die zich had verlaat, hem zou zien. Maar nergens was en levend wezen te ontdekken.

Op het ogenblik, waarop het tweetal de deur der kapel behoedzaam binnenging, kwamen de twee heren, die zich op de terugweg naar Rouaan bevonden, de hoek om bij het huisje van de bewaker.

— Kijk eens, Charles, zei de grootste der twee wandelaars, terwijl hij met zijn stok naar het ongelijke tweetal wees, wat zouden die twee op deze tijd in de kapel gaan doen? Dat komt mij verdacht voor. Kom, wij zullen eens gaan kijken.

Weldra bevonden zij zich onder de ramen van het kapelletje.

Hij, die door zijn metgezel als Char-

les was aangesproken, nam een plankje, dat in het gras lag, en legde het dwars over enige stenen.

Op die manier ontstond een gemakkelijke staanplaats en het tweetal kon, door de gekleurde vensters kijkend, in de kapel zien.

Juist toen zij hun observatiepost hadden ingenomen, werd in de kerk licht ontstoken, zodat zij alles wat zich daar afspeelde nauwkeurig konden volgen.

Zij zagen de oude bewaker, die een brandende lantaarn op de treden van het altaar had neergezet, een sleutelbos te voorschijn halen en de kast naast het altaar openen. Hieruit nam hij de ijzeren handschoen.

De andere greep er snel naar en wikkeldde het kleinnood in een doek, die hij had meegebracht.

De bewaker wilde het kastje sluiten, maar de vreemdeling hield hem tegen met de woorden:

— Gij schijnt niet goed bij je hoofd te zijn. Wanneer gij de kast afsluit en de handschoen is weg, zal iedereen vragen: Wie had de sleutel? En dan wordt je onmiddellijk verdacht. Sla het glas stuk, dan zal iedereen denken, dat er ingebroken is.

De bewaker knikte zwijgend, nam zijn lantaarn op en blies deze uit. Daarop hoorden de twee mannen, die stonden te luisteren, een doffe slag en het gerinkel van glasscherven.

De grootste van het tweetal fluisterde:

— Kom, Charles. Wij moeten de verdere loop der zaak afwachten.

Zij slopen nu naar de hoek der kapel,

zodat zij de ingang in het oog konden houden.

Zij behoefden niet lang te wachten, want de deur werd aldra geopend en de twee mannen traden naar buiten.

De bewaker zei, terwijl hij de deur sloot:

— Het is mij zo angstig te moede. Als mijn vrouw niet reeds lange tijd ziek was, had ik dat vervloekte geld niet aangenomen.

De ander haalde de schouders op en zei:

— Kom, zeur niet. Gij hebt het geld; ik heb de handschoen. De zaak is dus in orde. Goedenavond.

De man, die de handschoen had weten te bemachtigen, haastte zich de straatweg langs naar Rouaan.

— Heb je opgemerkt, Charles, hoe slecht die kerel het Frans sprak? vroeg de oudste der twee.

— Jazeker, Edward, luidde het antwoord, ik wed dat hij een Engelsman is.

Zodra de twee mannen hadden gezien, dat de ontrouwe bewaker in zijn huisje was verdwenen, verlieten zij hun schuilhoek en begaven zich ook op weg naar Rouaan. Zij hadden die middag een grote wandeling gemaakt en verlangden ernaar, spoedig in hun hotel te komen om van een welverdiende rust te genieten.

Intussen was de maan opgegaan en liet een zacht licht schijnen over de velden, die een heerlijke geur uitademden. De twee vrienden genoten met volle teugen van de verrukkelijke avondwandeling.

HOOFDSTUK II.

DE VLUCHT

Toen de twee heren het Hotel du Roi te Rouaan betraden, waarin zij hun intrek hadden genomen, hoorden zij de heer, die zij in de kapel te St. Rire hadden gezien, druk spreken met de gerant.

Het scheen echter, dat deze de me-

ning van zijn gast niet deelde, want hij zei op beleefde, maar besliste toon:

— Ik kan u stellig verzekeren, monsieur, dat gij zelfs met de snelste paarden de aansluiting niet kunt halen, en een auto hebben wij tot onze spijt hier niet ter beschikking.

— Toch wil ik het proberen, zei de ander, die er opgewonden uitzag. Ik mag werkelijk niets ongedaan laten.

Er volgde nu een haastig heen- en weer geloop, waarschijnlijk veroorzaakt door de bevelen, die de gerant zijn ondergeschikten had gegeven.

De langste der twee heren, die niemand anders was dan Lord Edward Lister, alias John Raffles, die enkel en alleen voor zijn genoegen een reisje naar Frankrijk had ondernomen in gezelschap van zijn vriend en secretaris Charles Brand, boog zich nu tot laatstgenoemde over en zei:

— Het schijnt, dat de vent haast heeft om het gestolene in veiligheid te brengen.

— Weet je, Edward, zei Brand, ik heb eigenlijk medelijden met de bewaker te St. Rire. Je hebt zijn laatste woorden gehoord en je zult het met me eens zijn, dat hij niet voor zijn plezier de misdaad bedreef. Misschien heeft deze schurk misbruik gemaakt van zijn treurige omstandigheden.

— Dat kon wel eens waar zijn, Charles, zei Raffles. Wij zullen in die geschiedenis een oogje in het zeil moeten houden.

De twee Engelsen gingen zich verfrissen en begaven zich vervolgens naar de eetzaal van het hotel om te ontbijten.

Toen zij de gang doorgingen, zagen zij de dief juist in het bestelde rijtuig stappen. De koetsier spoorde zijn paarden tot grote spoed aan en in snelle draf ratelde het voertuig over het hobbelige plaveisel.

In de eetzaal namen Raffles en Brand plaats aan een klein tafeltje en deden een keus uit de welvoorzene spijskaart.

Op dit ogenblik ging de gerant hun tafeltje voorbij.

Lord Lister riep hem en vroeg:

— Hoe laat gaat morgen de eerste trein naar Dieppe?

— Om 11 uur 26, monsieur, antwoordde de gerant en vervolgde:

— Het was van die meneer veel verstandiger geweest, als hij de nacht hier had doorgebracht en die trein van elf uur had genomen. Hij haalt het toch

niet meer.

— Hij haalt het niet meer? Wat bedoelt gij daarmee? vroeg Lord Lister.

— Wel, monsieur, antwoordde de gerant, die mijnheer, die u zoeven hebt zien vertrekken in het rijtuig, is een Engelsman, Mr Levison genaamd, die drie dagen hier heeft gelogeerd. Hedenochtend informeerde hij ernaar, om hoe laat men 's morgens het best naar Dieppe kon komen. Ik noemde hem dezelfde trein, die ik u zoeven op gaf.

Nu ongeveer twintig minuten geleden komt hij plotseling geheel buiten adem terug van een wandeling en vertelt mij, dat hij een telegram heeft ontvangen en onmiddellijk moet afreizen.

Dit kan, dunkt mij, onmogelijk waar zijn, want waar zou hij het telegram hebben ontvangen? Hier is in elk geval niets voor hem bezorgd; hij heeft het dus blijkbaar maar verzonnen. Ik liet echter niets merken, want het gaat mij eigenlijk niet aan.

Hij was erg teleurgesteld toen hij hoorde van die trein van 11.26 en verlangde een auto of rijtuig, want hij wilde proberen langs de weg over Cleres, de laatste trein, die reeds tien minuten geleden zou vertrekken, nog te halen.

Ik maakte hem duidelijk, dat dit een absolute onmogelijkheid was, maar hij wilde niet luisteren.

— Misschien had die heer er reden voor om zo overhaast te willen vertrekken, opperde Brand.

— Welke reden kon hij daarvoor hebben, monsieur? vroeg de gerant. In dit hotel is hij uitstekend onderdak. Kamers en bedden zijn goed, de bediening is voortreffelijk, eten en drinken...

Raffles viel de gerant in de rede door te zeggen:

— Ik ben ervan overtuigd, dat hier alles voortreffelijk is, maar die heer zou toch zeer goed een bijzondere reden kunnen hebben, die het wenselijk maakte om zo spoedig mogelijk te vertrekken.

De gerant haalde zijn schouders op, schudde het hoofd en verwijderde zich.

Toen de vrienden klaar waren, zei Raffles, terwijl hij op zijn gemak in een fauteuil achterover leunde en een

sigaret opstak:

— Het schijnt dat die nobele heer hetzelfde reisplan heeft als wij. Ook wij gaan naar Dieppe en vandaar per boot naar Brighton. Ik durf wedden, dat Mr Levison dezelfde reis wil maken.

Brand zei op ernstige toon:

— Zou het niet de moeite waard zijn, kennis te maken met die gauwdief, Edward?

— Eigenlijk wilde ik mij niet met deze zaak bemoeien, antwoordde deze. Ze schijnt jou echter bijzonder te interesseren. Begin je smaak voor dergelijke avonturen te krijgen? vroeg Lord Lister lachend.

— Och Edward, zei Brand, ik moet voortdurend aan de oude bewaker denken. Hij zag er zo terneer geslagen en ongelukkig uit.

Gedurende dit gesprek had het gelaat van Raffles een peinzende uitdrukking aangenomen. Men kon zien, dat hij over iets nadacht. Hij scheen een plan te heb-

ben opgevat en zei ten slotte met vastberaden stem:

— Goed. Wij zullen morgen vroeg je beschermeling gaan opzoeken en naar zijn omstandigheden informeren. Is het de moeite waard om iets voor de man te doen, dan zullen wij hem goede raad geven en verder zien.

— Maar Edward, riep Brand op aarzelende toon, dan zullen wij het spoor van Levison verliezen.

— Maak je daar niet bezorgd over, Charles, zei Raffles. Vóór vannacht kunnen wij toch niets doen. Ik vertrouw als altijd, op mijn goed gesternte; wij zullen die mooie Mr Levison wel vinden.

Voor zij zich ter ruste begaven, verzochten zij om halfacht gewekt te worden en al hun bagage te bezorgen aan de trein, die om ongeveer 11 uur naar Dieppe vertrok.

Daarna begaven zij zich naar hun kamers.

HOOFDSTUK III.

DE REDDING NADERT

De volgende ochtend belde Lord Lister om de kelner, ten einde warm water te bestellen om zich te scheren, maar niemand verscheen.

Ongeduldig opende hij de deur en riep op luide toon:

— Garçon.

Eindelijk kwam een kelner aangesneld, die er bleek en ontdaan uitzag.

— Waarom komt gij niet, als ik bel? Wat gebeurt daar beneden? vroeg Lord Lister ietwat geprikkeld.

De kelner keek de gast verlegen aan. Hij scheen onder de indruk te zijn van een belangrijke gebeurtenis en stamelde:

— Ach, monsieur, wat een ongeluk... Wat een ongeluk.

— Nu, wat is er dan gebeurd? vroeg Raffles glimlachend.

De man schudde het hoofd en zei zichtbaar bedroefd:

— Een ongeluk voor de gehele streek,

monsieur.

Wij krijgen onze melk reeds lange tijd uit St. Rire. Anders is de melkboer altijd stipt op tijd, maar vanochtend nu kwam hij niet, zodat wij al onaangenameheden hebben gehad met de gasten, die met de vroegtreinen moesten vertrekken. Nu is de melkleverancier zo even gekomen en, o, denk eens, welk een ongeluk...

— Beste vent, je bent een beetje breedsprakig. Kom ter zake. Wat is er dan wel voor vreselijks gebeurd?

— Ach, monsieur, zei de kelner. In St. Rire is een diefstal gepleegd. De ijzeren handschoen van Jeanne d'Arc is vannacht uit de kapel gestolen. Toen de vroegmis zou beginnen, heeft men het ontdekt.

— Zo, zo, zei Raffles, dat is een onaangename geschiedenis, maar daardoor zal noch St. Rire, noch Rouaan te gronde gaan.

— O, monsieur, zeg dat toch niet, zei de man. Het is een groot verlies voor de gehele streek. Alle vreemdelingen, die naar St. Rire kwamen om de relikwie te zien en die daar niet konden overnachten, kwamen altijd naar Rouaan, zodat wij goede zaken maakten. Dat alles zal nu ophouden.

— Zo? Staan de zaken zo? zei Raffles, alsof hij nu alles begrep. Dat is erg jammer en ik hoop, dat er spoedig een andere handschoen gevonden zal worden, opdat gij geen schade in uw zaak ondervindt. Maar breng mij nu zo gauw mogelijk mijn scheerwater.

De kelner snelde de kamer uit om het water te halen en Lord Lister zei tot zijn vriend:

Men zou het bijna niet kunnen geloven, welke grote gevolgen kleine oorzaken toch kunnen hebben. Levison laat een oude handschoen stelen en daarom moeten de inwoners van Rouaan urenlang op hun melk wachten.

Toen beiden hun toilet hadden voltooid, gingen zij naar beneden om in de eetzaal te ontbijten.

In het lokaal heerste grote opgewondenheid. De hotelier haastte zich om zijn gasten nog voor deze hadden plaats genomen, alle bijzonderheden betreffende de diefstal te vertellen, zoals hij deze van de melkboer had vernomen. Zodoende vormde de diefstal van de antieke handschoen van St. Rire het algemene onderwerp der gesprekken, zolang Raffles en Brand zich in de eetzaal bevonden.

Lord Lister herinnerde er nog eens aan, dat zijn bagage aan de trein van elf uur moest zijn, waarna zij zich op weg begaven om de bewaker op te zoeken.

Toen zij het huisje, waarin de ontrouwe bewaker woonde, hadden bereikt, klopte Raffles aan, maar er werd niet geopend, zodat de Grote Onbekende de deur zelf trachtte te openen.

Deze was gesloten.

Eerst toen Lord Lister voor de tweede keer had geklopt, vroeg een hoog kinderstemmetje, wie er was.

Op het antwoord, dat iemand de bewaker wenste te spreken, werd de deur

geopend, door een meisje, dat er bleek en mager uitzag en het schreide.

— Waarom huil je, mijn kind? vroeg Raffles, zijn hand op het hoofd der kleine leggend.

— Ach, mijnheer, mijn moeder is zo erg ziek en zoeven hebben een paar mannen vader weggehaald.

Geroerd door het verdriet van het kind streelde Raffles de wang van het kleine meisje, terwijl hij en Brand het lage kamertje binnentraden.

— Huil maar niet, kindje, troostte Raffles. Je vader zal wel gauw terugkomen.

Lord Lister boog zich over het kind en zei, terwijl hij het een geldstuk in de hand drukte:

— Koop hiervoor wat voor je moeder.

Op dit ogenblik werd de deur geopend en de ontrouwe bewaker wankelde de kamer binnen.

Hij had de ogen neergeslagen en viel zwaar op een stoel neer, die dichtbij de deur stond.

Toen keek de man op en zag eerst nu de beide vreemdelingen, die zich bij zijn binnenkomen enigszins hadden teruggetrokken.

Zijn gelaat werd vaalbleek. Sidderend stond hij op en met angstig bevende stem vroeg hij:

— Wat wensen de heren?

Lord Lister ging naar de man toe, legde hem de hand op de schouder en zei op ernstige toon:

— Wij hebben gezien, dat gij in grote zorgen verkeert. Dit alleen kan uw handelwijze begrijpelijk maken, al is die ook niet te billijken.

Zonder er met één woord melding van te maken, had Raffles hierdoor toch duidelijk te kennen gegeven, dat hij op de hoogte was van hetgeen de man had misdreven.

Toen de man hoorde, dat de vreemdeling de diefstal, welke hij zo angstvallig geheim trachtte te houden kende, zonk hij op een stoel neer en verborg het gelaat in zijn handen.

Met toonloze stem vroeg hij:

— Hoe weet gij het?

— Wij waren gisteren getuige van de diefstal, zei Raffles.

— Mijn arme vrouw... Mijn kind... snikte de man. Als ik een andere uitweg had gezien, was ik niet voor de verzoeking bezweken.

— Laat dat nu maar rusten, zei Raffles op niet onvriendelijke toon. Ter wille van uw gezin zal ik trachten u te redden. Luister.

De ongelukkige keek de vreemde heer aan en een glimp van hoop kwam op zijn gelaat.

— Heeft men u reeds verhoord? vroeg Lord Lister.

De man knikte zwijgend.

— Hebt gij de waarheid bekend?

— Neen, nog niet, klonk het op aarzelende toon, maar ik zal teruggaan en alles vertellen, want ik kan het niet voor mijn geweten verantwoorden.

— Als ik u wil redden, moet gij dat niet doen, legde Raffles hem uit. Gij moet voorlopig alle schuld ontkennen. Denk maar, dat het een leugen om bestwil is. Ik geef je mijn woord, dat binnen enkele dagen de handschoen weer op zijn plaats zal liggen. Ik zal voor u wel een bewijs van onschuld verzinnen, maar ik red je alleen dan, als je mij plechtig belooft, nooit meer iets dergelijks te zullen doen.

— Ik beloof het u, sprak de oude man en legde zijn hand in die van Lord Lister, terwijl tranen langs zijn wangen rolden.

— Goed, zei Lord Lister. Gij weet nu, wat u te doen staat. Voor al het andere zal ik zorgen.

De bewaker scheen een zware innerlijke strijd te voeren. Met angstig vragende blik keek hij naar zijn bezoeker en eindelijk zei hij:

— Ja, maar het geld, dat ik gekregen heb moet ik toch teruggeven. Aan wie moet ik het zenden?

— Hoeveel was het? vroeg de Grote Onbekende.

— Tachtig francs, luidde het antwoord.

Lord Lister zei op zachte toon tot Brand:

— Het is bijna niet te geloven. Die schurk heeft de arme man, die hij tot een misdaad bracht, met een bagatel afgescheept.

Zich tot de oude man wendend, zei hij:

— Behoud het geld voorlopig gerust. Die schurk kan het wel missen, en u zal het wel te pas komen. Maar geef er voorlopig niets van uit, om geen argwaan te wekken.

Terwijl hij de ongelukkige nogmaals de hand reikte, nam hij afscheid.

Onmiddellijk hierna spoedden de twee vrienden zich naar het station om met de trein van elf uur de reis naar Dieppe te aanvaarden.

HOOFDSTUK IV.

EEN HANDIGE STREEK

Het Engelse stoomschip Winchester lag aan het havenhoofd van Dieppe gereed om de terugreis naar Brighton te aanvaarden.

Juist wilde Lord Lister passagebiljetten nemen voor zichzelf en zijn vriend, toen deze laatste uitriep:

— Kijk eens, Edward, onze vriend is er reeds.

Zijn scherp oog had de gaudief ontdekt, die op het dek van het schip stond.

De bagage der twee vrienden werd

aan boord gebracht en korte tijd daarna klonk het sein tot vertrek.

Raffles en Brand maakten een kleine wandeling op het dek, gedurende welke zij er in slaagden een gesprek aan te knopen met Mr Levison.

Deze voelde zich zeer gevleid, dat zulk een deftig, voornaam heer als Markies Armani, onder welke naam Lord Lister zich aan hem had voorgesteld, hem met zijn gezelschap vereerde.

Armani wist door zijn aangename manieren Levison al spoedig voor zich

in te nemen.

De Grote Onbekende wist zeer boeiend te vertellen van zijn reizen en avonturen.

Terloops vertelde hij, dat hij met zijn vriend juist uit zijn vaderland Italië kwam, om Londen te leren kennen, waar hij nog nooit geweest was.

Onmiddellijk bood Levison zijn diensten als gids aan.

Dit was juist de bedoeling van Lord Lister. In elk geval wist hij nu zeker, dat de man naar Londen wilde en het heiligdom van St. Rire dus daarheen verhuisde.

Hierdoor kon hij ook vrij zeker zijn, op de snelste en gemakkelijkste wijze een middel te vinden, om te ontdekken waar de handschoen was.

De gauwdief, die graag voor een man van de wereld wilde doorgaan, wist het gesprek handig op muziek en theaters te brengen.

Om treurspelen geef ik niet, zei hij, maar de operette met al die aardige meisjes, dat is mijn genre, beweerde hij in de loop van het gesprek.

Hebt u Anna Fleuron reeds gehoord? Zij is nu voor vier weken in Londen. Ik ken haar zeer goed.

Lord Lister zei, dat hij te Parijs geen gelegenheid had gehad om de zangeres te horen.

— Zij heeft een prachtige stem, verzekerde Levison, gij moet haar beslist leren kennen. Ik zal er wel voor zorgen. Maar gij moet u in acht nemen. Zij is een heks. Zij dweept met briljanten.

— Daar kan ik haar geen ongelijk in geven, zei Raffles. Ik stel ook veel belang in mooie stenen.

— Ik zal u eens een grap vertellen, zei Levison, die ik met de kleine Fleuron heb gehad.

Eerst beproefde ik haar hartje met bloemen te veroveren. Ik verzeker u, met kostbare bloemen, maar die zijn in elk geval goedkoper dan briljanten.

Toen ben ik een prachtige ring gaan kopen. Heel goedkoop, want echt was hij niet.

Gij moet weten, markies, dat ik handig ben in dergelijke zaken. Ik koop namelijk veel antikwiteiten en zeld-

zaamheden en heb daarvoor in de voornameste Londense kringen altijd afnemers.

De ring, die ik haar gaf, was heel mooi. Zij heeft hem voor echt gehouden en draagt hem.

Ik zal niet zo dom zijn als Lord Clowdon.

Raffles spitste op het horen van deze naam de oren. Hij kende namelijk Lord Clowdon, daar deze lid was van de Windsor Club, waarvan de gentleman-dief in zijn hoedanigheid van Lord William Aberdeen, vice-president was.

— Hij heeft maandenlang met haar gereisd en haar met kostbaarheden overladen.

Korte tijd geleden zei ze tegen mij: Briljanten kan men altijd gebruiken, het is een goede geldbelegging.

Omdat zij zo met juwelen dweept, en Lord Clowdon haar met dergelijke kostbaarheden heeft overladen, noemt men haar algemeen de diamantenkoningin.

— Ik zou die kleine duivelin, voor wie Clowdon zich bijna geruineerd heeft, wel eens willen leren kennen, zei Lord Lister, die reeds een plan had ontworpen om Clowdon te redden.

— Dat kunt gij, markies zei Levison. Het zal mij een eer zijn, u aan haar voor te stellen.

Ik heb haar beloofd om haar iets van mijn reis mee te brengen. Ik zal het u eens laten zien. Verontschuldigd mij een ogenblik, heren, ik zal het uit mijn koffer halen.

— Doe geen moeite, zei Raffles. Als gij het goedvindt, gaan wij even mee naar uw hut.

Het was de Grote Onbekende alles waard om uit te vinden, waar de relikwie had verborgen.

— Het zal mij een eer zijn, zei Levison en met hun drieën begaven zij zich naar de hut.

Daar gekomen, opende Levison een handkoffer en nam er een etui uit, waarin een klein gouden hert lag.

— Is dat inderdaad imitatie? vroeg Lord Lister, ofschoon hij dat reeds met één oogopslag had gezien.

— Zeker, antwoordde Levison. Ik heb

niet meer dan twintig francs voor dit hartje uitgegeven. Ik weet de weg.

— Dan is het in elk geval prachtig nagemaakt, verklaarde Raffles. Als gij mij niet zelf had verteld, dat het vals was, zou ik het zeker voor echt hebben gehouden.

— Dat doet mij veel genoegen, markies, zei Levison. Als gij het voor echt houdt, zal de kleine Fleuron dat ook doen.

De kleine bedrieger glimlachte en maakte aanstalten om het etui weer in de koffer te sluiten.

— Wilt gij deze kostbaarheid werkelijk op zulk een onvoldoende wijze bewaren? Ik vind dat enigszins onvoorzichtig, zei Lord Lister.

— Hoe meent gij dat, markies? vroeg Levison.

— Ik wil u niet bang maken, Mr Levison, antwoordde Raffles, maar men heeft mij een paar maanden geleden op een zeereis uit een gesloten hut een voorwerp ontstolen, dat voor mij van grote waarde was.

— Maak mij niet bang, markies, zei Levison. Meent gij inderdaad, dat deze koffer geen veilige bewaarplaats is?

— Ik kan u alleen vertellen wat ik zelf heb ondervonden, zei Raffles. Maar gij hoeft toch niet zo angstig te zijn. Daar het sieraad niet echt is, zou het geldelijke verlies niet zo groot zijn.

— Daarin hebt gij gelijk, markies, hernam Levison. Ik zou er mij ook niet ongerust over maken, als het alleen die twintig francs betrof, maar ik heb hier nog iets anders.

Ik heb voor veel geld in Rouaan een historisch voorwerp van grote waarde gekocht. Als ik dit zou verliezen, zou ik het nooit kunnen vervangen.

— Dan zou ik u toch raden, dat kostbare voorwerp beter te bewaren, zei Raffles met een ernstig gezicht.

— Daarin hebt gij gelijk, markies, zei Levison. Ik zal het bij mij steken, dan kan niemand het mij ontroven.

Hij had onderwijl een pakje uit de koffer genomen, dat in gewoon bruin pakpapier gewikkeld was en met bindgaren stevig vastgebonden. De uiteinden van het touw waren verzegeld.

Raffles keek met scherpe blik naar het pakje.

— Gij schijnt u ook voor dergelijke dingen te interesseren. Ik zou het u gaarne laten zien, maar gij hebt mij angstig gemaakt. Het is nu goed verpakt en verzegeld. Ik wil het hier aan boord liever niet openen. Misschien echter morgen, als wij in Londen zijn.

Raffles wist nu alles, wat hij wilde weten en zei daarom:

— Dat behoeft niet, waarde heer Levison. Het is veel veiliger en beter als gij het pakje niet opent, zei Raffles.

Levison knikte en deed nu alle moeite om het waardevolle pakje in de borstzak van zijn jas te steken, maar het was daar te groot voor en zo moest hij er toe besluiten om het pakje in een van de zakken, die zich achter in de panden van de jas bevonden, te steken.

De heren wilden nu de hut verlaten, maar Lord Lister wendde zich tot Brand en Levison en zei:

— Willen de heren mij een ogenblik verontschuldigen? Ik moet even naar mijn hut. Gij kunt wel alvast naar boven gaan. Waar vinden wij elkaar?

Brand begreep onmiddellijk, dat zijn vriend iets van plan was en zei:

— Zullen wij elkaar in de rooksalon ontmoeten?

— Goed, antwoordde Raffles, ik kom daar straks ook.

Bij deze woorden verwijderde hij zich, terwijl de twee heren zich naar de salon begaven.

Daar gekomen, bestelde Brand, die de bedoeling van zijn vriend doorzag, een fles wijn en het tweetal was in een geanimeerd gesprek gewikkeld, toen enige minuten later Raffles de salon binnenkwam en zich bij hen voegde.

Daar een vrij sterke wind was komen opzetten, die het verblijf op dek minder aangenaam maakte, stelde Levison voor de steward te bellen en deze een spel kaarten te vragen.

Van dit ogenblik maakte Raffles gebruik, om zijn vriend een pakje in de hand te duwen en hem een paar woorden toe te fluisteren.

De steward bracht de kaarten en Lord Lister bestelde een fles champagne.

Het was er Raffles om te doen, om Levison in een vrolijke stemming te brengen.

Na enige tijd, toen het spel uit was, vroeg Lord Lister, of zijn nieuwe kennis van kunstjes met speelkaarten hield.

Deze bevestigde dit en Raffles wist de man door zijn grote handigheid zo te overbluffen, dat deze verbaasd uitriep:

— Markies, het lijkt wel of gij kunt toveren.

Lord Lister had inmiddels zijn vriend Brand ongemerkt een wenk gegeven, dat deze de salon zou verlaten.

— Waarde heer Levison, ik ben volstrekt geen tovenaer, maar ik heb op mijn reizen veel van dergelijke dingen geleerd en ook in Indië veel kunstjes afgekeken van fakirs.

Levison toonde zich vol belangstelling.

Hij verzocht Raffles dringend eens een dergelijk kunststukje te vertonen.

— Nu, wij zullen eens proberen of het gaan zal.

Geef mij alstublieft uw zegelring, die gij daar aan uw vinger hebt. Ik zal hem buiten de deur gooien en na enige tijd zal als alles goed gaat, de ring zich in uw zak bevinden.

De antikwiteitenhandelaar zette een ongelovig gezicht.

— Als gij misschien bang zijt, dat uw ring verloren zal gaan, neem dan mijn horloge als onderpand.

Lord Lister reikte hem zijn polshorloge toe.

Levison wilde het eerst niet aannemen, maar eindigde toch met het horloge in zijn zak te steken.

Daarop legde hij zijn zegelring in de hand van Lord Lister.

Nu nam Raffles de ring tussen duim en wijsvinger en liep met hoog opgeheven arm naar de deur van de salon.

Hier toonde hij Levison nogmaals de ring, opende daarna de deur en wierp de ring naar buiten in de gang.

Lord Lister liet zijn opgeheven, ledige handen zien, zodat Levison er zich van kon overtuigen, dat de ring niet meer in zijn bezit was.

— Nu zou ik wel eens willen zien, zei Levison, hoe de ring in mijn zak zou kunnen komen.

Bij die woorden knoopte hij zijn jas van onder tot boven dicht, toen Brand de rooksalon weer binnentrad.

Het schip schommelde sterk, daar het steeds heviger ging waaien. Brand nu scheen niet vast op zijn voeten te staan en wilde zich aan de stoel van zijn vriend vasthouden. Hij greep echter mis en viel languit op de vloer.

Levison sprong op om de jongeman te helpen.

— Maar, Charles, wat zoek je daar beneden? vroeg Lord Lister schertsend, terwijl ook hij zijn vriend ter hulp kwam.

De steward had intussen een tweede fles champagne gebracht.

Of hij door een plotselinge hoestbui werd overvallen, of dat de schuimende champagne hem in de neus prikkelde, hoe het zij, hij begon opeens te niezen en te hoesten.

De tranen sprongen hem in de ogen en haastig greep hij naar de achterzak van zijn jacquet om zijn zakdoek te voorschijn te halen.

Hij bemerkte niet, dat bij deze beweging het kostbare pakje op de stoel gleeed.

Raffles zag dat echter wel; hij draaide zich om, teneinde hem al lachende op de rug te kloppen, inderdaad echter om het kleine pak onopgemerkt te grijpen en het in zijn eigen zak te doen verdwijnen.

Op hetzelfde ogenblik liet Brand een pakje, dat bij onderwijl had klaar gemaakt en dat er precies zo uitzag, onder tafel glijden.

Nog geheel buiten adem van het hoesten, was Levison juist weer gaan zitten, toen de steward kwam aankondigen, dat het tijd werd om zich gereed te maken, daar de boot de haven aanstonds zou binnenlopen.

— Zo, zijn wij al zo ver? riep de Grote Onbekende. Hoe laat is het eigenlijk? Ach ja, mag ik u om mijn horloge verzoeken? vroeg hij aan Levison.

— Ja zeker, maar mijn ring, zei deze, die het toverkunstje intussen bijna was vergeten.

— Maar, waarde heer, zei Raffles, die hebt gij allang weer in uw zak.

Levison begon ijverig te zoeken, maar

kon niets vinden.

— Kijk dan eens in uw sigarettenkoker. Misschien is hij daar, zei Raffles.

Levison haalde zijn sigarettenkoker te voorschijn; opende deze en de ring lag erin.

— Markies, zei Levison vol bewondering, gij zijt toch werkelijk een tovenaer. Merkwaardig, zeer merkwaardig.

Onder lachen en schertsen waren de heren opgestaan en maakten zich gereed om de rooksalon te verlaten, toen Brand, die vooraan liep, naar de tafel wees, waaraan de heren hadden gezeten en vroeg:

— Maar wat ligt daar? Heeft iemand iets verloren?

Levison greep onwillekeurig naar zijn achterzak en keek tegelijkertijd om.

Hij verbleekte en als een roofvogel wierp hij zich op het pakje, dat op de

vloer lag.

— Mijn pakje, riep hij uit.

Met onderzoekende blik bekeek hij het zegel.

Eerst toen hij zich er van had overtuigd, dat alles onbeschadigd was, en dat de afdruk van zijn zegelring in het lak duidelijk zichtbaar was, uitte hij een zucht van verluchting.

— Gij moogt van geluk spreken, zei Raffles, dat mijn vriend het pakje zag liggen, anders was er alle kans op geweest, dat het pakje hier was blijven liggen.

— Dat had ik niet graag gehad, Mr Brand, ik dank u hartelijk, zei Levison.

Daarop trokken zij alle drie hun overjassen aan, de bagage werd aan kruiers gegeven en zij verlieten na de nodige formaliteiten het schip, om hun reis naar Londen voort te zetten.

HOOFDSTUK V.

HET VOORVAL IN DE KLEEDKAMER

— Maar, Jeannette, weet je nu nog niet, hoe je het moet doen?

Madame Fleuron stampte woedend met haar voetjes op de vloer en trok het kamermeisje een strik, welke zij moest bevestigen, uit de hand.

— Je bent een verschrikkelijk dom schepsel. Als het zo doorgaat, kan ik je niet gebruiken en kan je gaan.

Jeannette, een aardig kamermeisje, dat bezig was haar meesteres in haar kleedkamer van het Scala teater op Picadilly-circus voor de voorstelling, waarin zij moet optreden, te kleden, scheen wel aan dergelijke uitbarstingen van drift van Madame Fleuron gewend te zijn.

Zij antwoordde niet, maar nam zwiingend de strik op en trachtte deze op de daarvoor bestemde plaats te bevestigen.

Het scheen echter, dat zij dit nog niet vlug genoeg deed, want een nieuwe kreet van woede volgde.

Als een driftig kind stampte zij met de voeten op de vloer en riep uit:

— Zie je dan niet, dat je mij ellendig

zenuwachtig maakt met die onhandigheid? Blijf er af. Geef hier.

De blijkbaar zeer verwende en nerveuze dame was van een zuidelijk Frans type.

Zich op de heupen heen en weer wiegend, bekeek de diva zich in de spiegel.

Het tot aan de knieën reikende costume der diva was als bezaaid met brilljanten, die vonken schenen te spatten.

Een kostbaar collier sierde de volle, blanke hals, waarlangs de zwarte lokken koket neerveelen. Het kostbaarste aan het toilet was een klein bolerojakje, dat rijk geborduurd was met brilljanten, paarden en andere edelstenen.

Er werd op de deur der kleedkamer geklopt en Jeannette ging kijken, wie er was.

Nog voor zij de deur kon bereiken, werd deze geopend en een jongeman trad binnen.

De rijzige, voorname gestalte was in avondtoilet. In het meisjesachtige geelaat troffen vooral de grote, zachtbruine ogen. Hij hield een ruiker orchideën en

rozen in de hand.

Met snelle schreden naderde hij de artieste en vatte haar hand om deze te kussen.

Anna Fleuron had in de spiegel reeds gezien, wie de binnentredende was en een spottende uitdrukking kwam in haar ogen.

Toen de jongeman haar hand wilde nemen, trok zij deze snel terug en zei op gemelijke toon:

— Laat mij met rust en stoor mij niet. Hoe kom je ertoe, om hier onaangemeld binnen te dringen? Je weet, dat ik daar niet van houd.

— Maar Anna. Wat scheelt er vandaag aan? Vroeger mocht ik immers altijd...

— Och wat, vroeger, viel de zangeres hem op onvriendelijke toon in de rede, vroeger, vroeger... nu wil ik in elk geval, dat je je laat aandienen en mij niet zo plotseling overvalt.

De jongeman, Lord Clowdon, beet zich op de lippen, terwijl een lichte blos zijn gelaat kleurde. Hij bedwong zich echter en zei met zachte stem:

— Lieveeling, ik hoop, dat deze bloemen je genoeg zullen doen.

Bij deze woorden had Lord Clowdon de bloemen voor de spiegel der diva neergelegd.

Op geërgerde toon riep deze:

— Die bloemen hinderen mij daar, dat moest je begrijpen.

Met een snelle beweging had zij de ruiker opgenomen en deze achteloos in een hoek geslingerd.

— Bovendien moet ik dadelijk optreden. Het zou beter zijn, als je nu heen gingt, zei zij.

Lord Clowdon zei niets, nam zijn hoed op en wendde zich naar de deur.

Op dit ogenblik werd er weer geklopt. Jeannette opende en kwam terug met twee visitekaartjes in de hand.

De diva had een snelle blik op de twee kaartjes geworpen. Markies Armani, las zij en zei:

— Laat de heren binnenkomen.

Snel nam zij op een stoel plaats en een verleidelijke houding aan.

De deur ging open en met veel drukte trad Levison binnen. Achter hem kwam

Raffles; die, na een korte buiging, dicht bij de deur bleef staan.

— Dag schat, daar ben ik weer.

Met deze woorden naderde Levison de zangeres en drukte zijn dikke lippen op de hem aangeboden hand.

De ogen der diva echter waren gericht op de elegante verschijning van Lord Lister.

Levison volgde deze blik en zei op zachte toon:

— Deze heer zal je zeker wel bevelen schat.

Anna Fleuron sloeg Levison, die bij deze woorden een kus op haar oor had gedrukt, met haar waaier op de neus en riep:

— Niet brutaal zijn, oompje.

Levison lachte hartelijk, hoewel men kon zien, dat de liefkozing met de waaier hem de ogen had doen overlopen. Hij zei:

—Zij zegt oompje, dat zegt zij altijd. Maar laat ik u Markies Armani voorstellen, die gaarne zijn hulde aan uw voeten wil leggen.

Lord Lister kwam naderbij en drukte een kus op de hand der zangeres, welke deze hem met een koket lachje had toegestoken.

Levison stelde daarna Raffles nog voor aan Lord Clowdon, die bij de deur was blijven staan, en zei tot deze, terwijl Raffles zich met de diva onderhield:

— Hij is een oude vriend van mij. Ik heb hem gisteren ontmoet, toen hij van een reis om de wereld terugkwam. De markies stamt uit een zeer oud geslacht. Een beminlijk mens, een fijn mens, dat verzeker ik u, Lord Clowdon.

Deze luisterde slechts met een half oor naar deze woorden. Met ijverzuchtige blikken keek hij naar het tweetal.

Markies Armani scheen zeer opgewekt te kunnen praten en de diva was in de beste stemming. Tussen haar rode lippen schitterden de kleine, witte tanden, toen zij, met een verleidelijk lachje, zei:

— Welneen, Markies, gij stoort mij volstrekt niet. Ik heb nog tijd genoeg voor ik moet optreden. Gij kunt hier in mijn kleedkamer wachten tot mijn num-

mer ten einde is.

— Gaarne, zei Armani, haar hand kussend.

Lord Clowdon volgde dit toneeltje met jaloeerse blikken.

Hij, die alles, bijna zijn gehele fortuin aan deze vrouw had opgeofferd, werd door deze kokette verstoten als een bedelaar. Die vreemdeling echter mocht blijven.

— Harteloze kokette... Op die manier beloon jij opofferende liefde? Maar ik zal de wereld van je bevrijden, opdat je niet nog meer slachtoffers kunt maken en nameloze ellende veroorzaken.

Zijn ogen gloeiden alsof hij koorts had.

Levison klopte hem zacht op de schouder en zei met een glimlach:

— Wel, wat scheelt er aan, mylord? Gij ziet eruit, alsof gij een spook hebt gezien? Zijt gij ongesteld?

Lord Clowdon dwong zich eveneens tot een glimlach en zei zo ongedwongen mogelijk:

— Gij hebt gelijk, Levison. Ik heb vandaag zware hoofdpijn. Het is hier tamelijk warm, het zal daarom het beste zijn, als ik heenga.

Met een koele buiging voor de diva en de heren nam hij afscheid en verliet de kleedkamer der zangeres.

Levison was tot aan de deur met hem meegegaan en riep hem nog na:

— Neem een aspirine-tablet, dat helpt mij altijd.

Markies Armani begreep haar gedachten en zei:

— Het beste geneesmiddel voor de arme jongen zou een blik vol tederheid uit uw schone ogen zijn.

— Lord Clowdon wordt werkelijk al te vervelend, zei Anna Fleuron, de schouders ophalend. Ja, als hij zulk een beminnelijk, onderhoudend mens was als gij, markies...

De zangeres keek, zonder de zin te eindigen, Raffles met een smachtende blik aan.

Levison kwam nader en zei:

— Ik heb het immers wel gezegd, de markies is een ware tovenaer. Nu heeft hij Anna Fleuron ook weer betoverd. Op dit ogenblik klonk een elektrische

bel, die de zangeres op het toneel riep. Snel stond zij op en vroeg koket:

— Willen de heren hier op mij wachten, of...

Lord Lister viel haar in de rede met de woorden:

— Wij zullen het genot van u op het toneel te kunnen bewonderen, niet laten voorbijgaan, maar dan dadelijk in dit heiligdom terugkeren.

Terwijl de zangeres met haar kamermeisje de kamer uitging, begaven Lord Lister en Levison zich naar hun loge.

Slechts enkele ogenblikken bleef de kleedkamer der diva leeg; toen de deur weer werd geopend trad Lord Clowdon binnen.

Het gelaat van de jongeman was vaalbleek. Zijn ogen glansden onnatuurlijk, zijn borst ging snel op en neer.

Met een schuwe blik keek hij in de kleedkamer der zangeres rond.

Daar lagen de bloemen, welke zij achteloos weg had geworpen. Hij ging erheen en nam werktuigelijk de ruiker op.

Tranen stonden in zijn ogen.

Snikkend zonk hij op een stoel neer.

— Ik heb zo onuitsprekelijk veel van je gehouden, mompelde hij, en op deze wijze beloon je mij. Ik kan het leven niet langer dragen. Alles heb ik opgeofferd en ondanks alles je liefde, die mij zo gelukkig maakte, verloren.

Het leven heeft op deze wijze geen waarde meer voor mij, ik doe er afstand van.

Langzaam richtte hij zich op.

— Ja, ik wil sterven. Maar jij, schone duivelin, zult met mij gaan...

Het geluid van honderde applausserende handen, dat flauw tot hem doordrong, duidde aan, dat het nummer der zangeres ten einde was. Ademloos luisterde Lord Clowdon even, daarna mompelde hij:

— Hem lacht zij nu verleidelijk toe en voor mij heeft zij geen blik over. Doch wacht maar.

Hij hoorde schreden naderen.

Met één sprong was Lord Clowdon naar de deur gesnel en was zo gaan staan, dat hij bij het opengaan der deur voor de blik der binnentredenden verborgen was.

Anna Fleuron, op wier gelaat nog een zegevierende uitdrukking lag wegens het behaalde sukses, trad binnen. Zij droeg een grote bloemenmand, die gevuld was met prachtige bloemen.

Aan deze mand had zij het kaartje van Markies Armani zien hangen.

Daar deze nieuwe vriend haar belangstelling opwekte, wilde zij de markies aanmoedigen door zijn bloemenhulde zelf mee te nemen, terwijl de andere bloemstukken eerst later door haar kamenier naar haar kleedkamer zouden worden gebracht.

De zangeres kwam alleen het vertrek binnen, maar op hetzelfde ogenblik nu kwam Lord Clowdon uit zijn schuilhoek te voorschijn met zijn dolk in de hand.

Dit alles geschiedde zo onverwacht, dat de zangeres haar tegenwoordigheid van geest verloor. Zij slaakte een luide kreet en wilde de handen als beschermend voor haar borst kruizen, daar zij zag, dat de dolk van Lord Clowdon op haar was gericht. Maar tot haar geluk liet zij daarbij de bloemenmand van de Markies Armani, die zij nog steeds in de hand hield, niet los, zodat de dolk de zangeres nauwelijks trof, doch tegen de mand afschampte.

Anna Fleuron echter voelde het koude staal van het wapen even haar arm raken en deed, wat iedere vrouw in een dergelijk geval zou hebben gedaan; zij viel volgens de regelen der kunst flauw.

Lord Clowdon meende, dat hij zijn geliefde had vermoord en wilde juist de dolk in zijn borst stoten, toen zijn arm door een ijzeren vuist werd gegrepen en de dolk hem in een ogenblik werd afgenomen.

Het was Raffles, die zich uit de loge weer naar de kleedkamer der zangeres had begeven en door de angstkreet opmerkzaam gemaakt, was komen aansnelen.

— Ongelukkige, wat hebt gij gedaan? riep hij de jongeman toe.

Lord Clowdon had door de grote ont-

roering, die zich van hem meester had gemaakt het bewustzijn bijna verloren.

Hij viel in een stoel neer, sloeg de handen voor het gelaat en snikte als een kind.

Snel had Raffles zich over de nog altijd bewusteloos op de vloer liggende zangeres gebogen en haar op een divan getild.

Hij zag direct, dat zij alleen een onbeduidende vleeswond aan de linkerbovenarm had opgelopen.

De stoot, die Lord Clowdon op de borst der zangeres had gericht, was weliswaar zeer hevig geweest, doch de dolk was op het hengsel van de bloemenmand afgeschampt.

Levison, die bij de deur der loge met een kennis een onderhoud had gehad, trad nu eerst, bijna tegelijk met de kamenier, de kleedkamer binnen.

— Wat is hier gebeurd? vroeg hij geheel ontdaan aan de markies.

Deze beduidde hem te zwijgen en trachtte eerst met de hulp van de kamenier het leven weer op te wekken bij de zangeres, door haar een flesje vlugzout onder de neus te houden.

Weldra sloeg Anna Fleuron de ogen weer op.

Toen zij markies Armani over zich heengebogen zag, fluisterde zij op tedere toon:

— Gij hebt mij het leven gered.

Daarna scheen zij het bewustzijn opnieuw te zullen verliezen.

Raffles zei tot de kamenier, dat de zangeres zo spoedig mogelijk naar huis zou worden gebracht.

Daarop wendde hij zich tot Lord Clowdon, die nog als een wanhopige in zijn stoel zat en zei:

— Het zal het beste zijn, mylord, om u een beetje te verkwikken in de frisse lucht. Kom mee, ik zal u vergezellen.

Willoos liet Lord Clowdon zich door Raffles wegleiden, terwijl Levison zich bezighield met de nog steeds bewusteloze diva.

HOOFDSTUK VI.

DE BEDROGEN GAUWDIEF

Lord Lister legde de pen neer en nam de brief op, die hij juist geschreven had.

Daarna zei hij tot zijn vriend Charles Brand, die bezig was de ijzeren handschoen, die van de jonkvrouw van Orleans afkomstig zou zijn, zorgvuldig in te pakken:

— Luister eens, Charles, naar wat ik geschreven heb.

Bijgaand ontvangt u de ijzeren handschoen terug, die uit de kapel van uw dorp is ontvreemd.

Het was er mij alleen om te doen, u te bewijzen, dat die relikwie niet voldoende bewaakt werd.

Door deze mijn bekentenis zult u thans wel inzien, dat de bewaker onschuldig is aan de diefstal. Een kleine straf heeft hij evenwel verdiend, omdat hij zijn taak te licht opnam.

Als gij er echter prijs opstelt het kleinnood te behouden, dient gij het beter tegen eventuele dieven te beschermen. Een houten kastje met een dun spiegelruitje er voor, is daartoe totaal onvoldoende.

Met beleefde groeten van

JOHN RAFFLES.

— Maar Edward, zei Brand, toen Raffles klaar was met voor te lezen, op deze manier neem jij de schuld op je en jij hebt de handschoen toch niet gestolen.

— Wat hindert dat? zei zijn vriend, als ik je beschermeling redden en voor een strenge straf wil bewaren, moet ik dat wel doen. En bovendien, ik heb een brede rug.

— Jij bent inderdaad een edelmoedig mens, Edward. Altijd gereed om de armen en onderdukten te helpen, kon nu Brand niet nalaten te zeggen.

Het was de ochtend na de avond, waarop Lord Clowdon in een aanval van

wanhoop, getracht had zijn minnares te doden. De beide vrienden bevonden zich nu in hun Londense woning in de Cromwellstreet in hun gezellige bibliotheek.

Lord Lister had inmiddels de brief dicht gevouwen en overhandigde hem nu aan Brand, die hem bij het pakket voegde.

Daarop zei hij:

— Je weet, Charles, dat ik het mij tot levenstaak heb gesteld, al diegenen te helpen, die stiefkinderen zijn van het geluk, tegen dezulken, die zich ten koste van de armoede hebben verrijkt. Er heeft zich gisteren een prachtige gelegenheid daartoe voorgedaan.

— Zeer zeker is het deze keer een arm mens, die ik nu moet helpen.

Raffles vertelde daarna aan zijn vriend hetgeen er was voorgevallen in de kleedkamer van de zangeres Anna Fleuron en wat er daarna was geschied.

Toen Lord Lister met Lord Clowdon de vorige avond het teater had verlaten, had hij eerst getracht diens opgewondenheid te kalmeren.

Aanvankelijk lukte hem dit niet, want de zenuwen van de jongeman waren te zeer geschokt. Raffles had daarom voorgesteld een wandeling in de koele nachtlucht te maken.

Lord Clowdon was geheel willoos en deed onbewust wat zijn begeleider hem voorstelde. De twee heren waren in een taxi naar het Hyde Park gereden.

Hoewel Lord Clowdon eerst een gloeiende jaloezie gevoelde jegens de man, die hem als Markies Armani was voorgesteld, wist deze toch spoedig het vertrouwen van de jongeman te winnen.

Lord Clowdon vertelde hem zijn hartsgeheimen, zodat Raffles zijn gehele levensgeschiedenis te weten kwam.

Lord Clowdon had bijna zijn gehele vermogen opgeofferd aan de grillige luimen van Anna Fleuron en zag zich nu volkomen geruineerd.

Bracht dit feit alleen hem reeds tot wanhoop, de wetenschap, dat die vrouw hem, nu hij bijna ten gronde was gericht, verlaten en van zich wilde afstoten, maakte hem geheel radeloos.

Op zijn kalme, overtuigende, geen tegenspraak duldende wijze zette Raffles de jongeman het dwaze van zijn handelwijze uiteen. Hij maakte hem duidelijk dat die vrouw slechts een kokette was, zonder hart.

De ernstige woorden van Raffles misten hun uitwerking niet en spoedig was Lord Clowdon een weinig gekalmeerd.

Thans kon Raffles een stapje verder gaan. Hij vertelde de jongeman dat hij reeds door Levison omtrent zijn lot was ingelicht en dat hij de kennismaking met de diva alleen gezocht had, om hem, zo mogelijk uit haar netten te bevrijden.

Innig dankbaar drukte hij de hand van zijn nieuwe vriend.

Toen de Grote Onbekende de jongeman de verzekering gaf, dat hij alles in het werk zou stellen om hem tenminste een deel van zijn vermogen terug te bezorgen, had deze hem met ongelovige blik aangekeken.

— Ik ben ervan overtuigd, zei Lord Clowdon, dat ware vriendschap veel vermag. Hoe gij dat echter wilt aanleggen is mij een raadsel.

— Laat mij maar begaan, beste jongen antwoordde Raffles. Ik geef u mijn erewoord, dat gij binnen enkele dagen weer in het bezit zult zijn van een groot deel van uw vermogen. Op welke manier, moet gij aan mij overlaten. Gij moet mij echter uw vertrouwen schenken en mij beloven dat gij de hartstocht voor die vrouw uit uw hart zult verbannen.

— Dat wil ik, zei Clowdon.

Na deze woorden waren de twee heren ieder huns weegs gegaan, en Lord Clowdon was naar huis teruggekeerd, in het bewustzijn, een onbaatzuchtig vriend te hebben gevonden.

— Hoe denk je Lord Clowdon weer aan zijn vermogen te helpen?

— Dat zal ook voor jou voorlopig een geheim moeten blijven, Charles,, antwoordde Raffles, want ik weet het zelf nog niet precies. In elk geval moet Lord

Clowdon geholpen en die vrouw terdege gestraft worden.

Ik zal nog deze ochtend naar haar toegaan om naar haar toestand te informeren. Zij moet denken, dat zij mij geheel heeft ingepalmd, zei Raffles glimlachend.

Ik zal ook beproeven haar over te halen, het avontuur van gisteren niet tot reclame aan te wenden. Dit soort dames pleegt uit alles munt te slaan. Ik zou niet graag willen, dat de naam van Lord Clowdon door 't slijk werd gehaald.

Op dit ogenblik trad een kelner de kamer binnen om te zeggen dat Mr Levison de heren wenste te spreken.

— Laat maar binnen komen, zei Lord Lister en wendde zich daarna tot Brand met de woorden:

— Nu zullen we spoedig weten, hoe het met die vrouw gaat, want haar minnaar is bepaald al bij zijn liefde geweest.

Levison trad de kamer binnen.

— Goede morgen, heren. Goed gerust, goed geslapen? vroeg hij.

Hij drukte de twee vrienden de hand, legde zijn grijze hoed op tafel en liet zich ongegeneerd in een stoel vallen.

Terwijl hij een zakdoek uit zijn zak trok en zich het zweet van zijn gelaat veegde, zei hij met een gewichtig gezicht:

— Gij hebt het gemakkelijk, heren. Gij zit hier rustig in uw kamer en ik moet door de hele stad rennen.

— Wat hadt gij dan al voor gewichtigs te doen? vroeg Raffles.

— Nu, eerst moest ik naar Anna Fleuron; zij is heel goed en laat u groeten.

Doch daarover later; eerst zaken, vervolgde hij.

Markies, gij hebt mij verteld, dat gij van oudheden houdt. Gij weet, dat ik voor een zakenvriend voor veel geld een antiek voorwerp heb gekocht.

Lord Lister wist precies, welk voorwerp het was, dat hij gekocht had, en wist ook het bedrag, dat deze gauwdief aan de bewaker had betaald, om hem tot die diefstal over te halen.

Brand haastte zich, toen Levison over het antieke voorwerp begon te spreken, want tijdens het verhaal van zijn vriend was hij bezig geweest de handschoenen in een kistje te verpakken en

voor de verzending per post gereed te maken.

Levison had zijn hoed vlak naast de gereedgemaakte zending gelegd, zodat het onmogelijk was, het kistje van tafel weg te nemen, zonder de aandacht van de man daarop te vestigen.

— Ik heb aan mijn zakenvriend, Mr Dickson, verteld, dat gij een vriend van mij en kenner van oudheden zijt.

Nu geeft Dickson morgenavond een soiree. Daar komen natuurlijk zijn kennissen en vrienden en nu heeft Mr Dickson mij verzocht, eerst eens te vragen, of, gij markies, ons de hoge eer zoudt willen bewijzen de soiree met uw tegenwoordigheid op te luisteren.

Als gij toestemt zal hij het genoeg hebben u nog eens persoonlijk te komen inviteren.

— Goed, Mr Levison, zei Raffles glimlachend, als ik zo officieel word uitgenodigd, zal ik komen.

— Zal uw vriend ook meekomen? vroeg Levison.

Op een wenk van Edward boog Brand toestemmend.

— Dan zal ik direct naar hem toegaan om Dickson de aangename tijding te gaan brengen. Zoals ik u zei, heren, zult gij u amuseren. Kom vooral op tijd. Voor het souper wordt het zeldzame voorwerp dat ik gekocht heb, vertoond.

Wat ik verder nog zeggen wilde. Anna Fleuron voelt zich gezond en wel. Het schrammetje is al bijna genezen.

Hebt gij de laatste berichten al gelezen?

Levison haalde een nummer van de Times uit zijn zak en reikte het aan Raffles over.

Boven een lang bericht stond met vette letters: Moordaanslag op Anna Fleuron.

Lord Lister fronste het voorhoofd onder het lezen.

Het was dus al te laat; hij zag nu, dat hij niet meer kon verhinderen, dat zijn jonge vriend door de openbare mening werd veroordeeld.

Dadelijk kwam hij tot de conclusie, dat Lord Clowdon Londen enige tijd zou moeten verlaten.

— Nu, wat zegt gij ervan? riep Levi-

son uit. Uit het schrammetje slaat zij een reclame, die minstens tienduizend pond sterling waard is.

Lord Lister gaf de krant aan Levison terug.

— Ik moet voortmaken en nog gauw naar de post om een telegram te verzenden, zei deze.

Levison pakte zijn hoed, doch maakte daarbij een onhandige beweging, waardoor het pakket, dat de relekwie bevatte, van de tafel viel, en wel juist op zijn voeten.

Brand schrok zodanig, dat hij bij zijn poging om het kistje op te rapen en het adres voor Levison te verbergen een stoel omver gooide.

Raffles stond met gekruiste armen bij zijn schrijftafel. Hij had de toestand direct overzien en kon een glimlach niet onderdrukken.

Levison mompelde een verontschuldiging en raapte het pakje op. Zijn blik viel op het adres, en las:

van St Rire bij Rouaan.

Zijn ogen werden hoe langer hoe groter. Met open mond staaarde hij Raffles aan en haperend vroeg hij:

— St Rire?

Met een glimlach keek Raffles naar de man, op wiens gelaat verbazing, schuldbesef en vrees te lezen stonden.

— Ja, St Rire, zei Raffles. Dat is een klein dorpje in Normandje. Kent gij het?

— Neen, ik... ben ... daar nooit... geweest, stotterde Levison verlegen.

— Zo, zei Raffles onverschillig. Onlangs op een reis door Frankrijk waren wij, ongeveer vier weken geleden, daar in dat dorpje.

Een zucht van verlichting kwam van Levisons lippen, toen hij hoorde, dat de heren daar vier weken geleden waren geweest.

Hij bedacht, dat zij dan onmogelijk iets konden weten van de diefstal, die drie dagen geleden was gepleegd.

— Wij hebben toen kennis gemaakt met de burgemeester, ging Raffles nu voort. Een beste man, die veel doet voor de vooruitgang van zijn gemeente. Hij stelt biezonder belang in de geschiedenis van Italië. Ik beloofde hem, dat ik

hem enige boeken over dat onderwerp zou zenden.

Nu had ik dat schandelijk vergeten, toen mij gisteren toevallig bij een antiquair een boek over de geschiedenis van Itale in handen kwam. Ik moet natuurlijk mijn woord houden en het beloofde zenden.

Ik heb echter niet eens de naam van de burgemeester onthouden en moet het daarom eenvoudig aan de burgemeester adresseren. Het zal zo wel terecht komen.

Levison was nu volkomen gerust gesteld.

Door deze verklaring zag hij in, dat zijn angst volkomen overbodig was geweest.

Alsof hij plotseling op een gedachte kwam, zei Raffles:

— Waarde Levison,, zegde gij zoeven niet, dat gij op het telegraafkantoor moest zijn,

Deze knikte toestemmend.

— Dan zoudt gij mij een grote dienst kunnen bewijzen, zei Raffles. Ik zou dit pakje graag zo gauw mogelijk willen verzenden. Zoudt gij zo vriendelijk willen zijn, het voor mij te bezorgen? Gij

zoudt er mij een groot genoegen mee doen.

— Natuurlijk. Het is een grote eer voor mij, als ik u een genoegen kan doen, zei Levison.

— Dan reeds bij voorbaat mijn dank, zei Raffles en gaf hem een hand.

Met veel plichtplegingen nam hij daarna afscheid, het pakje zorgvuldig onder de arm dragend.

Toen de deur zich achter Levison had gesloten, begon de Grote Onbekende hartelijk te lachen.

Brand echter zei op bezorgde toon:

— Maar, Edward, wat heb je nu gedaan? Mijn hart stond bijna stil, toen Levison het pakje in zijn hand hield en nu geef jij het hem mee.

— Maak je niet ongerust, amice, antwoordde Raffles. Ik verzeker je, dat het pakje niet beter bezorgd zou kunnen worden, zelfs al brachten wij het zelf naar het postkantoor. Dat die gauwdief nu genoodzaakt is om zelf hetgeen hij gestolen heeft, te verzenden, is in elk geval een onbetaalbare grap.

Lachend leunde Raffles in zijn stoel achterover en stak een sigaret op.

HOOFDSTUK VII.

DE VERWISSELDE HANDSCHOEN

In een van de fraaiste huizen van de Baywatersroad te Londen werd feest gevierd.

Het werd bewoond door een zekere Mr Dickson, van wie men alleen wist, dat hij van zijn rente leefde en die, zoals alom bekend was, een groot liefhebber van antiquiteiten was.

Mr Dickson moest zeer vermogend zijn, want de ontelbare antiquiteiten, welke hij in zijn huis had verzameld, vertegenwoordigden een grote waarde.

Vier grote vertrekken op de eerste verdieping waren tot een soort museum ingericht. Daar had de heer des huizes met werkelijk artistieke smaak de meest waardevolle stukken van zijn verzameling gegroeped, terwijl andere kleine,

minder kostbare, maar toch zeldzame antiquiteiten ter versiering en meublering der andere kamers werden gebruikt.

De dienstboden van Dickson echter wisten veel te vertellen over de gierigheid van hun meester, maar op de partijen, welke hij af en toe gaf, bemerkte men daarvan niets.

Zo kon men thans ook eerder geloven, zich in de woning te bevinden van een Indisch vorst, die met alle schatten der aarde is gezegend, dan bij een Londense rentenier, die nogal zuinig is uitgevalen.

De kamers waren schitterend verlicht. Bedrijvig liepen de bedienden heen en weer om de laatste hand te leggen aan

de toebereidselen voor de ontvangst der gasten.

De heer des huizes, een broodmagere man, wiens rok om hem heen fladderde, liep langzaam door de vertrekken, hier en daar een opmerking makend.

Zijn vrouw vormde, wat haar uiterlijk betref, een merkwaardig contrast met haar man. Zij was opvallend groot en zeer corpulent.

Zij droeg een avondtoilet van donkerrood fluweel met echte Brusselse kant gegarneerd.

Om de gevulde, blanke hals, droeg zij een prachtig collier van briljanten en paalen.

De dame leek wel op een wandelende juwelierswinkel, toen zij met afgemeten passen haar domein in ogenschouw nam om de laatste bevelen te geven.

De nog jonge dochter van het echtpaar, Mabel, een slanke, rijzige blondine, maakte de indruk van een werkelijk voorname dame.

Ondanks haar jeugd waren haar manieren gracieus en toch gereserveerd. Men merkte aan haar, dat zij een goede opvoeding had genoten, welke haar moeder blijkbaar nooit had gehad.

Daartoe was zij jarenlang op een voorname Franse kostschool geweest.

De slanke gestalte van het jonge meisje was gekleed in een kostbare, doch eenvoudige witte jurk, die de hals een weinig vrij liet.

Een driedubbel snoer parels sierde de hals, terwijl zij verder slechts gele theerozen in het haar en op de japon droeg.

Zij stak in haar voorname eenvoud voordelig af bij de rijkbeladen moeder.

Juist medde een bediende als eerste gast Mr Levison aan.

Met zijn gewone drukte kwam hij binnen, kuste moeder en dochter de hand en stapte daarna met een gewichtig uiterlijk naar de gastheer, hem in een druk gesprek meestronkend naar een der vensternissen.

Levison, die een grote, witte anjeller in het knoopsgat droeg, vroeg:

— En komt hij?

De gastheer antwoordde bevestigend en Levison putte zich uit om lange ver-

halen te vertellen over de buitengewone beminnelijkheid van Markies Armani.

Er kwamen meer gasten binnen en Mr Dickson haastte zich om hen te begroeten.

Vele auto's kwamen aanrijden en weldra had zich in de vertrekken een vrolijk gestemde menigte verzameld.

Men stond of zat in groepjes bij elkaar. Het ruisen van zijde en fluweel vermengde zich met het zachte gerinkel van kostbare sieraden.

Uit een der andere vertrekken klonken de meeslepende tonen van een sonate van Rubinstein. Een klein orkest was door Mr Dickson voor zijn gasten geëngageerd.

Alleen de heer des huizes scheen enigszins zenuwachtig te zijn.

Hij keek nu en dan op zijn polshorloge en het volgende ogenblik vol afwachting naar de deur. Alle gasten waren reeds verschenen, alleen Markies Armani en zijn vriend ontbraken nog.

Levison trad op Mr Dickson toe en zei:

— Vreemd, hé, hij schijnt toch niet te komen.

— Hij heeft het mij toch stellig beloofd, zei Dickson. Misschien heeft hij zich een weinig verlaat.

Dickson wilde zich juist verwijderen, toen hij door Levison bij de panden van zijn rok werd vastgehouden. Deze fluisterde hem in het oor:

— Hoe is het, hebt gij de handschoen al klaar gelegd?

— Neen, antwoordde Dickson, hij is nog net zo verpakt, als gij hem mij hebt gegeven. Eerst in het bijzijn van het hele gezelschap zal ik de zegels verbreken.

Op dit ogenblik trad een bediende binnen en kondigde met luide stem aan:

— Markies Armani en Mr Brand.

Verheugd snelde Dickson de binnentredenden tegemoet.

De ogen der aanwezigen waren op de deur gericht, door welke de Italiaanse markies zou binnentreden, van wie de gastheer en Levison reeds veel hadden verteld.

De bediende deed de vleugeldsuren open en Raffles, gevolgd door zijn vriend Brand, trad binnen.

In de onberispelijke houding, die de man van de wereld kenmerkt, boog Raffles voor de vrouw des huizes, tot wie Mr Dickson zijn lang verwachte gast had geleid.

Daarop stelde hij hem voor aan zijn dochter en de overige gasten.

Levison kwam zo dicht mogelijk bij Raffles, om allen te laten zien, hoe intiem bevriend hij was met de markies.

De beminnelijkheid van de Italiaan werkte betoverend en menige smachtende blik uit schone vrouwenogen volgde de elegante gestalte.

Nadat de gewone plichtplegingen waren geschied, deelde Mr Dickson zijn gasten mee, dat hij nog een bijzondere verrassing in petto had, waarna hij het gezelschap verzocht om hem naar de bovenverdieping te volgen.

Geleid door de heer des huizes, gingen men met hem mee en spoedig was de stroom der gasten over de vertrekken der eerste etage verspreid.

In het laatste, als museum ingerichte vertrek, stond op een kleine verhoging een tafel.

De gastheer had uit een grote kussen kast het bewuste kistje genomen, zette dit op tafel en wendde zich vervolgens tot zijn gasten.

In een geestig bedoeld speechje, dat echter veel had van een grafrede, zette hij uiteen, dat hij door bemiddeling van een zakenvriend in het bezit was gekomen van een zeldzaam voorwerp.

Hij wilde dit over welks bezit hij zich zozeer verheugde, bij zijn verzameling voegen en het deed hem veel genoegen, dit kleinood eerst te kunnen laten zien aan zijn gasten, die hij speciaal voor dit doel uitgenodigd had.

Allen verdrongen zich om de tafel. Een jongedame kon zich niet weerhouden haar cavalier enige geestige woorden toe te fluisteren, waarvoor zij een bestraffende blik opliep van drie oudere heren, bij wie de levendige belangstelling van de kenner en verzamelaar op het gezicht stond te lezen.

Tussen een groepje, dichtbij de heer des huizes, stonden Brand, Raffles en Levison, die met trotse blik de bewegingen van Dickson volgde, toen deze

aanstalten maakte het kistje te openen.

Dickson had zich eerst overtuigd, dat de zegels, waarmee het touw was bevestigd, ongeschonden waren.

Een gedeelte van een oud nummer van de Times was om het kistje gewikkeld.

Levison keek verbaasd op. Hij meende zich toch goed te herinneren, dat hij geen krantenpapier, maar zacht zijdepapier als binnenomhulsel had gebruikt.

Dickson ontging de verwondering van zijn zakenvriend niet, en, een beetje ongerust geworden, deed hij het krantenpapier er af.

Opeens nam zijn gelaat een uitdrukking aan van verwondering en verbazing. Hij keek verbluft naar Levison en dan weer naar het voorwerp, dat hij uit het kistje te voorschijn haalde.

Het was een bruine, lang niet nieuwe chauffeurshandschoen.

Daarop lag een blaadje papier. Met stijgende verbazing las hij de volgende woorden:

Mijnheer,

Daar gij de verwachte handschoen slechts hebt kunnen bemachtigen door een arme man te verleiden, die door zijn geldnood gedreven, gebruik maakte van het hem geboden geld, ben ik zo vrij geweest het onrecht, dat gij hebt gepleegd, weer goed te maken.

Misschien neemt gij als vergoeding deze oude handschoen aan van uw welmenende vriend,

JOHN RAFFLES.

Levison had verstaan, wat Dickson met halfluide stem voorlas. Zijn ogen puilden hem bijna uit het hoofd en dikke zweetdruppels stonden op zijn voorhoofd.

Een jongeman, die dicht bij de tafel stond, nam de oude handschoen op en zwaaide deze boven zijn hoofd.

Het voorval aan de tafel, dat zich zeer snel had afgespeeld, was aan de aandacht der meeste gasten ontsnapt, daar dezen zich ongedwongen door de

verschillende vertrekken bewogen.

Dichtbij de gastheer stonden, behalve Levison, Raffles en Brand alleen de jongeman, die de handschoen in de hoogte had gezwaaid en met luide stem riep:

— Ziet gij heren, dat is de zeldzaamheid, die Mr Dickson ons wilde laten zien. Het is inderdaad een merkwaardigheid.

Het grootste deel der gasten dacht niet anders dan dat Mr Dickson een grap had willen uithalen, en men was het er niet over eens of deze gelukt was of niet. Vooral drie oude heren, die bekend stonden als kenners van oudheden, schudden afkeurend het hoofd.

Spoedig echter nam de vrolijke stemming weer de overhand. De handschoen ging van hand tot hand en men lachte om de geestigheid van de gastheer.

Toen Levison zag wat er gebeurde, wilde hij driftig uitvallen. Dickson echter beduidde hem te zwijgen en wist door een korte rede zijn gasten op een ander chapter te brengen. Hij wilde tot elke prijs de zaak in de doofpot stoppen, daar hem uit het geheimzinnige briefje duidelijk was geworden, dat Levison de relikwie niet op rechtmatige wijze had gekregen.

Hij gaf orders verversingen rond te dienen. Dit geschiedde en het duurde niet lang of de gasten verspreidden zich weer in de zalen der benedenverdieping, vanwaar de muziek tot hen doordrong.

Levison had zich in zijn wanhoop tot Raffles gewend, die naast hem stond.

— Markies, wat zegt gij daar nu van? vroeg hij.

— Wat is er dan toch, Levison? vroeg Raffles met het onschuldigste gezicht van de wereld. Het is dunkt mij een alleraardigste grap. Wanneer dat de kostbare schat was, die gij op reis zo zorgvuldig hebt bewaard, dan was die voorzichtigheid wel een beetje misplaatst. Een oude handschoen hadt ge ook wel bij een Londense uitdrager kunnen krijgen, zei hij met een spottend lachje.

— Maar markies, hernam Levison, gij weet blijkbaar in het geheel niet waarom het te doen is. Ik heb er achtduizend francs voor betaald.

— Hoeveel? vroeg Raffles.

— Achtduizend francs, zoals Mr Dickson wel zal willen bevestigen, zei hij.

Verbeeld u nu eens, vervolgde Levison al dat geld is verloren, want ik moet Mr Dickson toch die achtduizend francs teruggeven.

Levison wond zich meer en meer op, bij de gedachte aan zijn verlies.

— Zo'n spitsboef, zo'n dief, mompelde hij.

— Wie bedoelt gij toch? vroeg Raffles met een onnozel gezicht.

— Natuurlijk markies, antwoordde Levison, dat kunt gij niet weten, want gij komt uit Italië, en daar zijn zulke schurken niet, die een fatsoenlijk man als ik ben, zo schandelijk bedriegen.

— Nu, wat dat betreft, men vindt in Italie ook genoeg dergelijk gespuis, verzekerde Raffles.

— Dat is het juist, ging Levison voort. Voor dat gespuis kan men zich in acht nemen, maar hier in Londen is het een zogenaamde gentleman, die de mensen besteelt.

Wat ik u zeg, een gentleman. Lord Lister moet hij heten. Hij dringt zich in bij de fijnste gezelschappen en besteelt alle gasten.

— Nu, zei Raffles, als men weet, dat het een Lord Lister is, dan moet de politie hem toch gauw te pakken zien te krijgen.

— Och, de politie, antwoordde Levison schouderophalend. Ik verzeker u, die man is zo geslepen, dat ook de politie hem niet te pakken kan krijgen.

Nu vertelde Levison alles wat hij van Raffles wist.

Schijnbaar zeer oplettend luisterde de Grote Onbekende en zei tenslotte:

— Dat is ontzettend. En denkt gij, dat in deze zaak Raffles ook weer de hand in het spel heeft gehad?

— Dat is zeker, zei Levison, hij heeft het zelf geschreven.

— Hoe bedoelt gij dat? vroeg Raffles.

Mr Dickson overhandigde Raffles nu het blad papier, dat hij bij de handschoen had gevonden, en waarvan Raffles de inhoud natuurlijk kende.

Hij deed, alsof hij het ernstig bestu-

deerde en zei:

— Ja, er schijnt geen twijfel mogelijk te zijn. In uw plaats zou ik onmiddellijk de politie inlichten.

— Dat is zo moeilijk, zei Levison, terwijl hij zich verlegen achter het oor krabde. Als de politie komt, wil ze alles weten.

Lord Lister glimlachte veelbetekenend toen hij antwoordde:

— En wat mag de politie dan niet weten?

— Och, ziet ge, al die lui van de politie zijn veel te nieuwsgierig, zei Levison met een ongelukkig gezicht.

— Ziet gij, markies, dat is het ergste bij die Raffles; hij weet het altijd zo in te richten, dat men niet zo tegen

hem kan optreden als men dat graag zou willen.

— Nu, dan zal men hem ook wel moeilijk te pakken kunnen krijgen, zei Raffles.

Levison antwoordde, de nadruk leggend op ieder woord:

— Als ik eens tegenover die schurk kwam te staan, dan zou ik wel slimmer zijn dan hij.

— Dan wens ik die arme Raffles toe, dat hij nooit in uw nabijheid komt.

Bij deze woorden wendde Lord Lister zich lachend tot de gastheer en ging met deze de trap af, daar de bediende had aangekondigd, dat het souper gereed was.

HOOFDSTUK VIII.

DE GOOCHELAAR

Aan de rechterzijde van de gastheer was de voornaamste gast, Markies Armani een plaats aangewezen.

Armani wist door zijn grote gave om boeiend te vertellen en door zijn geestige invallen niet alleen het gehele gezelschap voortdurend aan zijn lippen te doen hangen, maar verwierf ook de grootst mogelijke belangstelling van alle aanwezigen, vooral van de leden van het schone geslacht.

Door zijn geestige gezegden had hij zelfs de wolken verdreven van Levisons voorhoofd.

Men was aan het dessert begonnen, toen Levison, die schuin tegenover Raffles zat, zich tot deze overboog en hem vroeg, of hij misschien, om de gasten te amuseren enige van zijn goochelkunstjes ten beste wilde geven.

Deze woorden waren natuurlijk door de tafelburen gehoord, en dadelijk werd het voorstel met geestdrift begroet.

— Dames en heren, verontschuldigde Raffles zich, het is werkelijk niets bijzonders, wat ik kan. Het zijn eigenlijk niets anders dan doodgewone zakkenrollerskunstjes. Geloof mij, ik beschik niet over bovenaardse gaven, al is het

resultaat ook vaak verbluffend. Maar ik geef er u mijn woord op, het is toch eigenlijk niets anders dan bedrog.

Raffles had deze laatste woorden met bijzondere nadruk uitgesproken en een veelbetekenend glimlachje vloog over zijn gelaat.

Men haastte zich om hem te verzekeren, dat men niets buitengewoons verwachtte en met alles tevreden zou zijn, wat de gast hun zou vertonen.

Aan het algemene, dringende verzoek kon Raffles geen weerstand bieden en hij verzocht een spel kaarten.

Men verdrong zich om hem heen en Raffles legde met een handigheid en vlugheid, die de algemene verbazing opwekten, proeven van grote bekwaamheid af.

Nadat men zich een tijdlang met deze kunstjes had vermaakt, ging hij over tot andere, meer of minder bekende goochelkunstjes.

Hij liet zich door een der aanwezigen een geldstuk geven en verzocht de eigenaar er een geheim tekenetje op te zetten, opdat deze in staat zou zijn, zich ervan te overtuigen, dat het geldstuk hetwelk hij terug zou krijgen, hetzelfde

was, dat hij aan Markies Armani had gegeven.

Dit aldus gemerkte geldstuk toverde hij in een leeg glas, zonder dit met zijn handen te hebben aangeraakt. Hij liet het glas rondgaan en iedereen kon zich ervan overtuigen, dat het geldstuk met het geheime teken er zich werkelijk in bevond.

Daarna zette hij het glas voor zich ner, bedekte het met een servet en mompelde geheimzinnige woorden.

Toen hij daarna het servet verwijderde, was het geldstuk verdwenen en tot algemene verbazing lag het onder het bord van een dame, die aan het andere einde van de tafel naast Brand gezeten was.

Hoe het daar was gekomen bleef voor allen een raadsel, want Raffles had zijn stoel niet verlaten.

Levison, die er trots op was, dat zijn verzoek aan de markies, om de gasten te amuseren zulk een grote bijval had gevonden, voelde zich geroepen om zijn avontuur met de zegelring te vertellen.

— Ik verzeker u, dames en heren, zei hij, dat hij de ring werkelijk buiten de kamer heeft gegooid. Ik heb het duidelijk gezien en ook gehoord, hoe de ring over de vloer rolde.

Geen ogenblik heeft hij ons tafeltje verlaten en toch duurde het niet lang, of ik vond de ring terug in mijn sigarettenkoker.

Dit verhaal wekte de algemene bewondering op en men bestormde Raffles van alle zijden om thans ook een dergelijk kunststukje te vertonen.

Na lang bidden en smeken verklaarde hij zich eindelijk daartoe bereid en zei:

— Goed. Als gij het dan allen volstrekt wilt, zal ik iets laten verdwijnen. Gij moet zelf maar zeggen, wat het moet zijn.

Nu werden hem van alle kanten kostbaarheden, zoals ringen, parelsnoeren, horloges en dergelijke sieraden overhandigd.

Een bijna onmerkbaar lachje vertoonde zich op Raffles' gelaat, toen hij opstond en zei:

— Zoals ik zie, zijt gij allen op biezonder

der welwillende wijze bereid om uw eigendommen te mijner beschikking te stellen.

Om aan al uw wensen tegelijk te kunnen voldoen, zal ik een kunststukje vertonen, waaraan elk van u kan deelnemen.

Ik maak er u echter opmerkzaam op, dat dit voor vanavond mijn laatste goochelkunstje zal zijn.

Hij nam nu een grote Indische vaas van een voetstuk en ging daarmee de ronde doen om de tafel.

Hij verzocht iedereen, de sieraden, die zij nog over hadden daarin te deponeren en beloofde met geestige woorden, dat hij nu een zo verrassend kunststukje ten beste zou geven, dat geen der aanwezigen het ooit zou vergeten.

Onder gelach en gescherts haastten men zich, sieraden van allerlei soort in de vaas te doen.

Voor al de dames waren er op gesteld, de knappe, innemende markies zoveel kostbaarheden als zij om hals en aan armen droegen, toe te vertrouwen.

Toen de markies bij allen was geweest ging hij met de zo goed als geheel gevulde vaas naar zijn plaats terug.

Hij zette de vaas met de kotsbare inhoud op een tafeltje, dat dichtbij de deur der eetzaal stond, en verzocht nu het gezelschap met het gezicht naar de vensters te gaan zitten.

Terwijl de bedienden druk bezig waren, de zitplaatsen naar zijn verlangen te regelen, stond de Grote Onbekende midden in de zaal onder de lichtkroon. Men zag hem een zakboekje te voorschijn halen, waaruit hij een blaadje scheurde. Hierop schreef hij enige woorden en stak toen alles weer in zijn zak.

In de vrolijkste stemming, onder gelach en geschuifel van voeten, namen men volgens de wens van de markies plaats.

Deze ging nu voor zijn toeschouwers in een vensternis staan en zei:

Geachte dames en heren,

In de eerste plaats dank ik u nogmaals hartelijk, dat gij allen mij op zo bijzonder beminnelijke wijze tegemoet zijt gekomen. Ik herhaal mijn belofte,

dat dit kunststukje zodanig zal zijn, dat gij het nooit in uw leven zult vergeten. Mijn taak is echter niet gemakkelijk en ik heb daarom bij de uitvoering ervan hulp nodig.

Hij keek de kring rond en wenkte zijn vriend Brand, hem verzoekend, bij de deur der eetzaal te gaan staan.

— Aha... Natuurlijk een goede kennis, klonk het van alle kanten.

Glimlachend zei Raffles:

— Ik heb er u reeds op gewezen, dat het niets bovennatuurlijks is en ten slotte niets anders dan bedrog. Daarom heb ik ook een bekende als helper nodig.

Nu moet ik nog verzoeken, het licht uit te doen en met grote aandacht naar de vensters te kijken.

Men haastte zich, aan het verzoek van de markies te voldoen. Een der bedienden draaide de schakelaar om en het grote vertrek was nu in volslagen duisternis gehuld.

Toen dit was geschied, hoorde men Raffles nog zeggen:

— Blijft nu allen, alstublieft, volkomen rustig. Het duurt een poosje, voor ik mijn voorbereidselen heb gemaakt. Voor er drie slagen op de deur worden gehoord moet gij geen oog van de venster afwenden.

Het gezelschap zat bijna roerloos bijeen in de grote zaal. Af en toe vernamen alleen een zacht gefluister of onderdruk gelach.

De minuten verstreken echter, zonder dat de aangekondigde drie slagen op de deur zich deden horen, welke een eind zouden moeten maken aan het ge-

dwongen stilzwijgen.

Men had reeds een minuut of tien in het donker gezeten, toen enige personen, die het begon te vervelen, luid om Markies Armani begonnen te roepen.

Dezen echter werden tot stilte aangevaard, daar vooral de dames niet wensden, dat de Italiaanse markies door de ongeduldigen misschien gestoord zou worden.

Toen opnieuw enige minuten waren verstreken, wilden de heren zich echter niet meer laten overreden en daar het roepen om de markies vruchteloos bleef, verlangde men met nadruk dat er licht zou worden gemaakt.

De bedienden, die op verzoek van markies Armani in het vertrek waren gebleven, draaiden, ondanks het protest van enige dames, op bevel van de gastheer de schakelaar van het elektrische licht om.

Men keek rond naar de markies, maar deze was nergens te bespeuren.

Een steeds groter wordende ongerustheid maakte zich meester van de aanwezigen. Men doorzocht de aangrenzende vertrekken, het trappenhuis en kwam tenslotte zelfs beneden in de loge van de portier.

Deze deelde mede, dat twee heren van het gezelschap meer dan een kwartier geleden het huis hadden verlaten. Een van hen had gezegd, dat hij plotseling weg was geroepen. De portier had de overjassen voor de heren uit de vestiaire gehaald en had gezien, dat zij in een auto waren weggereden.

HOOFDSTUK IX

HET ONDERZOEK VAN BAXTER

Toen Raffles en Brand ongemerkt het huis van Dickson hadden verlaten en in een taxi waren gestapt, wilde de Grote Onbekende zijn vriend de geroofde kostbaarheden in bewaring geven.

Brand nam een en ander aan, maar zei:

— Is dat nu eigenlijk wel verstandig,

Edward, wat je nu doet? Het is toch best mogelijk, dat er dingen bij zijn, die voor die mensen een souvenir zijn, terwijl er ook misschien bij zijn voor wie het een groot geldelijk verlies betekent.

Raffles keek zijn vriend een ogenblik aan, alvorens te antwoorden, tot hij zei:

— Heel goed Charles, ik bewonder je

oprechtheid en rechtvaardigheidsgevoel. Ik kan je echter tevreden stellen. In de eerste plaats heb ik de kostbaarheden van enkele heren en de meeste jonge meisjes, van wie ik weet, dat zij niet tot de eigenlijke rijken kunnen worden gerekend, in de vaas achter gelaten. Als zij die dus vinden, dan hebben zij alles wat hun toebehoort weer terug. Maar ik heb alleen behouden, datgene wat afkomstig is van hen, wier namen ik ken en die bij mij op een biezonder blaadje in mijn kladboekje staan. Wat ze me nu hebben moeten afstaan is nog slechts een klein deel van wat ze me schuldig zijn en ik beschouw het dan ook slechts als een soort afbetaling.

De waardevolle artikelen, die ik hier heb, zullen mij echter in staat stellen een rampzalige voor het ergste te bewaren en hem uit een groot gevaar te redden.

Ik weet niet, of het mij zal lukken nog heden Lord Clowdon tenminste voor een gedeelte te helpen aan het vermoeden, dat hij heeft verkwist aan de hebzuchtige Anna Fleuron.

Hij moet echter weg uit Londen en zo mogelijk in de eerstvolgende uren; anders zou het best kunnen zijn, dat hij ook nog in hechtenis wordt genomen, daar die vrouw er zich niet voor heeft geschaamd, om de zogenaamde poging tot moord als reclamemiddel aan te wenden.

Ik zelf ben op het ogenblik, zoals je weet, niet in staat, hem het nodige geld te verschaffen en daarom moeten, bij wijze van noodmaatregel, deze kostbaarheden helpen.

— Eigenlijk, maak je mij altijd beschaamd, Edward, zei Brand, ik meende je te moeten wijzen op iets, dat niet door de beugel kan en moet weer erkennen, dat je je edel doel om hen, die in nood verkeren te helpen, nooit uit het oog verliest.

Op dit ogenblik reed de taxi langs een hulppostkantoor.

Raffles verzocht de chauffeur te stoppen en, zonder zijn vriend te vertellen, wat hij ging doen, verdween hij snel in het gebouw.

Reeds na enige minuten was hij terug,

lachte vergenoegd en zei, instappend tot Brand:

— Ik heb onze gastheer de moeite bespaard om de politie op te bellen. In zijn naam heb ik mijn vrienden van Scotland Yard opgebeld, dat bij Mr Dickson een grote diefstal heeft plaats gehad.

In elk geval zal men zeer verbaasd zijn, als daar plotseling de politie komt opdagen. Nu kunnen de gasten hun verklaringen onmiddellijk laten opschrijven, zodat een proces-verbaal kan worden opgemaakt.

Brand moest lachen om deze overmoedige daad van zijn vriend.

Raffles echter, was ernstig geworden. Hij keek peinzend uit de raampjes van de auto naar buiten en het was zeer duidelijk aan zijn gelaat te zien, dat hij nieuwe plannen smeedde.

Na een korte pauze zei hij tot Brand:

— Dus jij gaat nu, zoals afgesproken, even naar huis, om daar een en ander in orde te maken. Vraag aan Henderson of hij met de Rolls Royce de reeds gepakte bagage, naar het station brengt.

Ik zal intussen naar Anna Fleuron gaan en zal eens zien, wat ik in het belang van Lord Clowdon kan doen.

Je moet mij aan het station wachten. Ik denk over hoogstens een uur daar te zijn en dan zullen wij wel eens zien, waarheen wij ons voorlopig zullen begeven.

Raffles liet de chauffeur stoppen, rekende met hem af, en steeg uit, terwijl Brand naar hun woning in de Cromwellstreet terugkeerde, om alles voor de op handen zijnde reis in gereedheid te brengen.

* * *

Toen de gasten, die in de salons van Dickson bijeen waren, vernamen, dat een der twee heren plotseling was weg geroepen, spraken allen hun leedwezen daarover uit.

De bange voorgevoelens, die bij sommige der gasten waren opgekomen, verdwenen, want dit was immers de verklaring, waarom de markies en zijn vriend nog niet waren teruggekeerd.

Alleen kon men niet goed begrijpen,

waarom geen der twee heren iets daarvan had meegedeeld.

Aan de kostbaarheden dacht men op dat ogenblik niet eens.

De vrouw des huizes, die haar kostbaar collier in de vaas had gelegd, was de eerste, die zoekend naar haar eigendom rondkeek, maar nergens was de vaas te ontdekken.

Een der bedienden fluisterde Mr Dickson toe, dat hij had gezien, hoe de heren bij het verlaten der kamer de vaas hadden meegenomen.

— Dan zal deze ginds in de voorkamer staan, zei Dickson en begaf zich daarheen.

Enige der gasten volgden hem en, werkelijk, in een der vensternissen stond inderdaad het gezochte voorwerp.

Levison, die, vervuld met sombere voorgevoelens, met de gastheer was meegegaan, was de eerste, die zich haastte om in de vaas te kijken.

Na enige ogenblikken richtte hij zijn hoofd weer op en scheen zeer teleurgesteld te zijn.

De vaas was leeg, op enkele kleinigheden na, terwijl daarnaast een klein briefje lag.

Levison haalde het te voorschijn en las:

Waarde vrienden,

Alle goochelkunstjes eindigen ten slotte in bedrog. Ik heb het u vooraf gezegd.

Met vriendelijke dank voor de gastvrije ontvangst en voor de welwillende hulp ben ik gaarne, alsteeds

MARKIES ARMANI -

JOHN RAFFLES.

Een kreet van woede klonk van Levisons lippen. Als krankzinnig en buiten zichzelf van woede sloeg hij zich met de gebalde vuisten tegen het voorhoofd en riep:

— O, ezel die ik ben. Ik heb notabene zelf die schurk, die bedrieger een handje geholpen.

Dickson, wie dit onaangename voorval in zijn huis uiterst pijnlijk was, wil-

de de opgewonden man tot kalmte brengen.

Deze sloeg echter met handen en voeten om zich heen en schreeuwde:

— Ezel, die ik ben. Zo'n aartsgauwdief, zo'n schurk, zo'n ellendeling.

Nu doorzie ik hem pas geheel en al. Natuurlijk is hij het geweest, die mij de handschoen ontstolen heeft, hoewel ik nog niet begrijp hoe. Maar met al die vingervlugheid, waar hij zo mee heeft opgeschept, heeft hij het pakje mij natuurlijk handig kunnen ontfutselen en er en ander voor in de plaats gelegd. En, het mooiste is, dat ik het zelf naar de pakketpost heb gebracht. Het is om dol te worden. Eerst achtduizend francs schade aan die handschoen en nu gaat hij er nog van door met mijn ring en horloge. Zo'n schurk, zo'n gauwdief.

Door het geschreeuw van de opgewonden Levison waren de andere gasten naderbij gekomen en de vertrekkenden vulden zich met de gasten van Dickson.

Als een lopend vuurtje verspreidde zich onder hen het bericht van de grote diefstal.

Kreten als: Zo'n dief. Die charmante markies? Raffles. De spitsboef. Waar is de schurk? klonken verward dooreen.

— Politie, werd er geroepen. Wij zijn bestolen.

Te midden van dit lawaai klonken drie forse slagen op de deur, die toegang gaf tot het huis.

Allen schrokken op.

Waren dat de drie slagen, welke de terugkomst van de markies zouden aankondigen? Zou dan toch alles een grap zijn geweest?

Vol verrassing keken de gasten elkaar aan en uit damesmonden klonk het:

— Daar is hij vast weer terug. Die markies. Gelukkig. Ik wist het wel. Hij kon onmogelijk een spitsboef zijn.

De portier haastte zich de deur te openen en binnen kwam, weliswaar niet de vurig verwachte markies Armani, maar de bekende hoofdinspecteur van politie Baxter. Hij was vergezeld door inspecteur Sullivan en een aantal agenten.

Een algemene kreet van verbazing nu weerklonk, toen Baxter zei:

— Mr Dickson, gij hebt mij laten roepen naar aanleiding van een bij u gepleegde diefstal. Hier ben ik om een nader onderzoek in te stellen.

Dickson was stom van verbazing.

— Zou ik u hebben laten roepen? stamelde hij eindelijk. Ik ben de laatste uren mijn huis niet uit geweest en heb de telefoon niet aangeraakt.

Baxter's voorhoofd vertoonde diepe rimpels. Op ernstige toon antwoordde hij:

— Ongeveer tien minuten geleden hebt gij persoonlijk het bureau van politie opgebeld en medegedeeld, dat bij u een grote diefstal was gepleegd. De dief bevond zich waarschijnlijk nog in uw huis; er moest dus onmiddellijk politie worden gezonden.

— Ik? Geen haar op mijn hoofd heeft daaraan gedacht, herhaalde Dickson.

— Maar Mr Dickson, denk eens goed na; gij hebt immers nadrukkelijk verlangd, dat ik, hoofdinspecteur Baxter, persoonlijk zou meekomen, zei deze.

— Ik heb u werkelijk niet laten roepen, hoofdinspecteur, maar...

Baxter liet hem niet uitspreken en vroeg op barse toon, zich tot de gasten richtend:

— Is hier iemand bestolen?

— Zeker ik. Ik ook. Wij allen, klonk het van alle kanten.

Baxter nam Dickson van top tot teen op en zei:

— Eerst maakt gij melding van de diefstal en nu wilt gij ontkennen? Wie zo doet, handelt zeer verdacht, voegde hij er met nadruk aan toe.

— Neem mij niet kwalijk... wilde de heer des huizes zich verdedigen.

— Gij moet uw mond houden, tot ik u iets vraag, snauwde Baxter.

Hierop wendde hij zich tot twee politieagenten en beval:

— Brengt die man daar in die lege kamer en bewaakt hem.

Dickson was woedend. Hij verzette zich wanhopig maar twee potige politieagenten grepen de man beet en duwden hem in de lege kamer, waarvan zij de deur achter zich op slot deden.

Toen de politie zo opeens op het tapijt verscheen, had met Leviosn een

merkwaardige verandering plaats gegrepen.

Hij scheen zich niet op zijn gemak te voelen. Met schuwe blikken keek hij om zich heen en trachtte ongemerkt te verdwijnen. Hij had zijn zakdoek te voor schijn gehaald en bedekte daarmee, terwijl hij deed alsof hij zijn neus snoot, zijn gelaat. Intussen trachtte hij de trap op te sluipen om in een andere vleugel van het huis te verdwijnen.

Nadat men Dickson had weggebracht, vloog de blik van Baxter langs het gezelschap.

— Niemand mag het huis verlaten, beval hij. Alle uitgangen moeten worden bezet.

De politieagenten volgden dit bevel op en Baxter ging met Sullivan en enige agenten de trap op.

Boven gekomen, liet hij de tafel voor zich neerzetten en nam plaats als een rechter, om het verhoor te beginnen.

Allen drongen naderbij en iedereen deed moeite om het eerst aan het woord te komen.

Luide kreten klonken door elkaar, zodat de hoofdinspecteur nauwelijks aan het woord kon komen. Hij sloeg met de vuist op tafel en riep luidkeels:

— De een na de ander, alstublieft. Alleen hij mag antwoorden, wie ik iets vraag.

Toen eindelijk het eigenlijke verhoor kon beginnen, was het eerste, wat in zijn oren klonk, de naam Raffles.

Als door een wesp gestoken, sprong nu Baxter op en riep woedend uit:

— Wat? Alweer die aarts-schurk? Wie sprak daar van Raffles?

Men overhandigde hem het briefje, dat men in de vaas had gevonden.

Bij het lezen daarvan werd Baxters gelaat rood van woede, terwijl Sullivan een glimlach niet kon onderdrukken.

Bij Baxter was onmiddellijk de wens opgekomen om de reeds zo lang gezochte dief tot elke prijs in handen te krijgen. Hij staakte het verdere verhoor en snelde naar de vertrekken in de andere vleugel van het huis, want hij was ervan overtuigd, dat Raffles zich nog niet verwijderd kon hebben.

Na enige ogenblikken reeds kwam een

bediende naar hem toe.

— Heeft iemand het huis verlaten? vroeg hij de man.

— Een heer is zoeven de achterdeur bij de keuken uitgegaan, luidde het antwoord.

Zonder een nadere verklaring af te wachten, snelde Baxter in de aangeduide richting.

Haastig had hij de achterdeur bereikt en buiten komend, zag hij, hoe een man zo snel mogelijk trachtte te vluchten.

Baxter rende zo snel zijn benen hem konden dragen, de vluchteling na.

Toen deze bemerkte, dat hij achtervolgd werd, spande hij zijn krachten in tot het uiterste.

Toen de vluchteling een hoek omsloeg kwam er juist een ledige taxi aan. Hij sprong er in en de auto reed snel weg.

Een kreet van woede uitte Baxter, toen hij de vluchteling zag wegrijden. Hij keek om, of er ook voor hem niet een taxi verscheen, maar daar het reeds laat was, was de straat eenzaam en verlaten.

Baxter wist niet wat hij zou doen. Een poos trachtte hij de auto te volgen, maar hij zag wel in, dat hij dit onmogelijk kon volhouden.

Eindelijk kwam bij de volgende straat een taxi van de andere kant aanrijden.

Baxter sprong er in en beval de chauffeur, de auto, die in de verte nog zichtbaar was, zo snel mogelijk te volgen.

De chauffeur van de auto, waarin nu Baxter zat trapte het gaspedaal geheel neer en weldra werd de afstand tussen de vluchteling en diens vervolger dan ook kleiner.

Baxter stond in ademloze spanning rechtop in het vehikel.

Hij had zijn revolver te voorschijn gehaald en loste een schot in de lucht om de aandacht te trekken van de chauffeur, die voor hem reed.

Deze keerde zich om en Baxter begon uit alle kracht te schreeuwen:

— Stop. In naam der wet.

De dolle vaart had de aandacht van enige voorbijgangers opgewekt, vooral, daar men nu in drukkere straten was gekomen.

Toen de eerste taxi stopte, had zich dadelijk een grote mensenmassa gevormd, die met elk ogenblik nog groter werd, daar het schot tot op verre afstand was gehoord.

Men meende een gevaarlijk misdadiger voor zich te hebben. Het volk, als altijd strijdlustig, had de man, die in de taxi zat, gegrepen en naar buiten getrokken.

Vuistslagen vielen als hagelstenen neer op de hoed van de vluchteling, zodat deze hem reeds tot over de oren was gezakt, toen Baxter aankwam.

Deze baande zich een weg door de menigte.

Uit het inwendige van de hoed klonken doffe kreten.

— Wacht maar schurk, nu heb ik je eindelijk, riep Baxter en trok de hoed van het hoofd van de vluchteling.

Het van angst verwrongen gelaat van Levison kwam te voorschijn.

Zoals deze reeds aan de vermeende markies Armani had verteld, wenste hij volstrekt niet met de politie in aanraking te komen. Toen deze zo onverwacht in het huis van Dickson was verschenen, hield Levison het voor raadzaam, om zich zo snel mogelijk uit de de voeten te maken, maar was nu in de val gelopen.

Baxter, voor wie Levison geen onbekende was, keek de vluchteling verbaasd aan.

— Maar jij bent Raffles toch niet? riep hij uit.

— Ach neen, inspecteur, ik ben Levison, antwoordde deze met klagende stem.

— Voor de duivel, mijnheer, waarom zijt gij dan gevlucht? vroeg Baxter, op een toon, alsof het een misdaad was, om in een taxi te zitten.

— Ik was op weg naar huis, klonk het bedremmelde antwoord.

De hoofdinspecteur had zijn zelfbeheersing teruggekregen en vroeg nu op strenge toon:

— Gij komt immers uit het huis van Mr Dickson?

Levison antwoordde bevestigend.

— Ik heb toch verboden, dat zich iemand mocht verwijderen. Mijn beve-

len moeten worden opgevolgd. Gij gaat ogenblikkelijk mee terug.

— Met genoegen, mijnheer, zei de kleine man met een zucht, en stapte in de taxi van de hoofdinspecteur.

In zijn verwarring had hij echter vergeten, met zijn chauffeur af te rekenen. Deze drong zich nu door de mensenmassa en eiste op krachtige toon zijn geld. Met bedroef hart moest Levison, die op deze ongelukkige tocht reeds zijn hoed had verloren en wiens kleding danig gehavend was, nu ook nog betalen.

Onder het gejoel en de scheldwoorden der menigte reed de auto naar Dickson's huis terug.

Daar heerste grote verwarring.

De aanwezigen waren ongeduldig geworden en tot het uiterste verbolgen over het optreden van hoofdinspecteur Baxter, die was weggegaan en hen allen opgesloten had achtergelaten.

Toen de politie Dickson op zulk een brutale manier in de lege kamer had opgesloten, was diens echtgenote in onmacht gevallen. Men hield zich met haar bezig en wilde juist een dokter opbellen, maar ook dit werd niet toegestaan door de politieagenten, die zich strikt hielden aan het bevel van hun chef.

Zodoende was voor allen de toestand zeer pijnlijk en men herademde, toen eindelijk de hoofdinspecteur, vergezeld door Levison, terugkwam.

Het verschijnen van de vluchteling was een nieuwe verrassing, want niemand had opgemerkt, dat Levison er van door was gegaan en niemand kon begrijpen, hoe de man in zulk een beklagenswaardige toestand was gekomen.

Op de vragen, die men hem van alle kanten deed, antwoordde hij slechts met een verlegen schouderophalen en men vernam alleen, dat hij had getracht, zo snel mogelijk naar huis te komen, omdat hij genoeg had gehad van de onaangename voorvallen in het huis van zijn gastheer.

Na een paar uur was eindelijk het uitvoerige verhoor der aanwezigen afgelopen en had Baxter zijn proces-verbaal opgemaakt.

Door de mededeling der gasten had hij zich ervan overtuigd, dat op Mr Dickson geen spoor van verdenking kon vallen en zag hij zich gedwongen de zo onrechtvaardig behandelde gastheer, weer vrij te laten.

Hij was echter zo verontwaardigd over het feit, dat Raffles hem ook deze keer was ontsnapt, dat hij geen enkel woord van verontschuldiging kon vinden.

Met de woorden:

— U zult er wel meer van horen, verliet hij het huis van Levison, terwijl de gasten met zeer gemengde gevoelens hem zagen vertrekken.

HOOFDSTUK X

VERGELDING

Alle plaatsen in het Scala-teater op Picadilly-circus waren uitverkocht. Anna Fleuron trad heden voor de eerste keer weer op, nadat haar nummer gisteren, ten gevolge van de aanslag, welke op haar leven was gepleegd, van het programma was verwijderd.

Iedereen was nieuwsgierig om de diva te zien, die bijna vermoord was geworden door een versmade minnaar.

Dit alles was men te weten gekomen uit de berichten in de kranten, welke

de zangeres als reclame, de journalisten zelf in de pen had gegeven.

Nadere bijzonderheden wist het grote publiek echter niet.

Zo was het niet bekend, dat zij door haar hebzucht Lord Clowdon niet alleen had geruineerd, maar hem zelfs had gedreven tot een poging tot moord en zelfmoord.

Al werd ook hier en daar veel over dergelijke dingen gemompeld, toch wist men niets met zekerheid en in elk ge-

val werd de belangstelling voor de zangeres er niet minder door.

Anna Fleuron werd bij haar optreden overladen met bloemen en toejuichingen.

De meest bevoorrechten van haar kennissen verdrongen zich voor de kleedkamer der zangeres en iedereen trachtte door uitnodigingen tot diners en soupers de zelfzuchtige vrouw voor enige uren aan zich te binden.

Alle pogingen waren echter heden te vergeefs.

De diva bedankte voor de uitnodigingen, want zij had Markies Armani beloofd, de avond met hem te zullen doorbrengen.

Het was vreemd; deze vrouw, die, als het er op aankwam, ongevoelig bleef voor alle hulde, die men haar bracht, scheen door Armani betoverd te zijn en een grote genegenheid voor hem te voelen.

Met grote handigheid wist zij het gedaan te krijgen, dat zij, zonder door haar vereerders te worden opgemerkt, haar kleedkamer en de schouwburg te verlaten.

Terwijl een grote menigte nog voor de hoofdingang wachtte om de diva opnieuw een stormachtige hulde te brengen, had deze reeds lang het gebouw door een kleine zijdeur verlaten.

Er was afgesproken, dat markies Armani haar in de donkere straat, waarop de zijdeur uitkwam, met zijn auto zou wachten.

Met haar mantel over de arm, snelde zij de straat door, begaf zich naar de auto en stapte in.

Markies Armani ontving haar met een handkus, terwijl hij er haar voor bedankte, dat zij alle verdere uitnodigingen had afgeslagen.

In snelle vaart ging het door de straten van Londen en weldra waren zij in een voornaam restaurant in de City aangekomen, waar zij zich naar een gereserveerde chambre séparée begaven.

Met de goede smaak van een fijnproever had Raffles een souper besteld en weldra werd de champagne ingeschonken.

De diva keek Raffles met een beto-

verende blik aan, toen zij zei:

— Welnu, markies, heb ik niet een pluimpje verdiend, omdat ik gehoor heb gegeven aan uw wens en mij heb getooid met alle diamanten en parels, die ik bezit?

— Ik ben verrukt, dat verzeker ik u, antwoordde Raffles. Het komt u misschien als een zonderlinge gril voor, maar ik dweep zozeer met deze kostbaarheden, dat de meest bekoorlijke vrouw mij, aldus getooid, nog veel verleidelijker schijnt.

— Dat is juist mijn bedoeling, zei Anna Fleuron met een verleidelijk lachje, terwijl zij zich met een kokette beweging naar Raffles toeboog.

Van dit ogenblik maakte de Grote Onbekende gebruik om een wit poeder in het glas der zangeres te schudden.

Daarna vulde hij de champagneglazen opnieuw en dronk op de gezondheid van zijn schone vriendin.

De diva ledigde haar glas in een enkele teug.

Raffles was onuitputtelijk in complementen, die de zangeres als muziek in de oren klonken. Zij voelde zich buitengewoon opgewekt in het gezelschap van de galante markies, die haar een zeer rijk man en dus een welkome prooi toescheen.

Terwijl zij met hem zat te praten en te lachen, maakte zij haar berekeningen, hoe zij hem het best zou kunnen plunderen.

Zij kwam daarmee echter niet ver, want een eigenaardige en vreemde moeheid kwam over haar. Het was alsof haar ledematen van lood waren en zij moest zich zelf bekennen, dat zij waarschijnlijk wel wat veel champagne had gedronken.

Plotseling leunde zij een weinig in haar stoel achterover en zei met een zwak glimlachje:

— Ik weet niet, wat mij mankeert, maar ik word opeens zo moe.

Met haar versierde hand streek zij zich over de ogen, maar de arm viel slap neer en Anna Fleuron wist van niets meer.

Raffles had met voldoening de snelle uitwerking van de slaappoeder, die hij

in het glas had geschud, waargenomen. Glimlachend boog hij zich over de zangeres en mompelde:

— Slaap maar, schatje. Over een uur ongeveer zal je weer wakker worden. Het is een onschuldig poedertje en het zal je slechts zolang in een rustige slaap houden, tot ik mijn plan ten uitvoer heb gebracht.

Hij begon nu de diva van haar kostbare sieraden te ontlasten.

Een waarlijk vorstelijk vermogen werd door al deze juwelen vertegenwoordigd.

Onder de vele kostbaarheden, welke Raffles van zijn slachtoffer roofde, ontdekte hij ook de ring en de hartvormige bréloque, welke Levison haar ten geschenke had gegeven en die, zoals deze aan markies Armani had verteld, beide vals waren.

Terwijl Lord Lister de andere kostbaarheden in zijn zak stopte, legde hij deze twee waardeloze dingen op tafel.

Daarna schreef hij het volgende briefje:

Anna Fleuron,

Reeds voor ik het genoegen had u persoonlijk te kennen, wist ik, dat gij even schoon als harteloos zijt.

Ik ben te weten gekomen, dat gij een jongeman, die u oprecht liefhad en die zich ter wille van u bijna geheel heeft geruineerd, zonder mededogen hebt verstoten.

Voor deze jongeman voel ik veel vriendschap en daarom wil ik hem uit de netten van een harteloze kockette bevrijden.

Bijna alle kostbaarheden, die gij draagt, zijn gekocht met het geld van die verblinde jongeman.

Wanneer ik nu zo vrij ben, u die sieraden af te nemen, dan houdt gij nog genoeg over, want gij hebt nog altijd uw huis, de kostbare inrichting, uw rijtuig, paarden en auto's. Dit alles wil ik u niet afnemen.

De kostbaarheden echter zullen nog heden hun rechtmatige eigenaar ter hand worden gesteld, opdat hij in het bezit kome van de nodige mid-

delen om naar het buitenland te gaan, want gij hebt u zelfs niet ontzien, de naam van die jongeman, die het zo trouw en oprecht met u meende, openlijk door het slijk te halen.

Als sieraad blijven u nog over de geschenken van uw vriend Levison, die even echt zijn als zijn liefde voor u.

In uw eigen belang verzoek ik u nog, mijn beschermeling voortaan in geen enkel opzicht lastig te vallen, daar ik anders de nodige middelen zou vinden om hem te wreken.

Met beste dank voor de uren, die ik in uw aangenaam gezelschap heb mogen doorbrengen, ben ik als steeds

MARKIES ARMANI -
JOHN RAFFLES.

Toen Raffles deze brief gereed had, legde hij deze op tafel, naast de ring en de bréloque, de geschenken van Levison.

Daarop legde hij de zangeres, die nog steeds rustig sliep, op een divan neer. Een ogenblik rustte zijn blik nog op de jonge vrouw, waarna hij met een zegevierende glimlach de kamer verliet.

Snel plaats nemend in een taxi, liet hij zich naar het station brengen, waar hij zijn vriend Brand, die reeds op hem wachtte, ontmoette.

Op het postkantoor van het station schreef Raffles een paar woorden aan Lord Clowdon, pakte de juwelen in en zond alles als aangetekend pakket aan het adres van Lord Clowdon.

Daarna namen de twee vrienden plaatsen voor de trein en verlieten de hoofdstad.

Aldus had Raffles weer eens als voorzienigheid gespeeld.

Terwijl hij tegenover zijn vriend in een hoek van het compartiment zat, liet hij de gebeurtenissen van de laatste davorbij trekken en hij moest bekennen, dat hij verschillende zeer nuttige zaken had verricht.

In de eerste plaats was de historische handschoen van Jeanne d'Arc, die door vele eenvoudige dorpsbewoners nog veel meer dan een antiquiteit beteken-

de, teruggebracht op de plek waar hij hoorde, waardoor niet alleen aan de rechtvaardigheid was voldaan en een diefstal voorkomen, maar waardoor tevens belet was, dat vele bewoners van St Rire en Rouaan schade zouden hebben geleden vanwege het verminderde toeristenbezoek, dat daar ongetwijfeld het gevolg van zou zijn geweest.

Ten tweede had Raffles de bewaker van het kapelletje van St Rire van een wisse ondergang naar ziel en naar lichaam gered en de man bovendien nog in het bezit gelaten van enig geld, dat hij voor zijn zieke vrouw zou kunnen aanwenden.

Dat dit ten koste geschiedde van Levison, was eerder een voor- dan een nadeel, want die man, die het niet zo nauw met de eerlijkheid nam, had een gevoelige les gehad, die hij niet licht zou vergeten.

Verder hadden Dickson en diens rijke gasten een gevoelige les gehad en wisten zij wat hun te wachten stond, als Raffles eens in goede ernst hun rekenschap zou komen vragen van hun daden.

Verder had hij Lord Clowdon niet

alleen weten te redden van een wisse ondergang naar het lichaam, maar ook had hij, door de jonge onervaren man zijn geld terug te bezorgen, deze in de gelegenheid gesteld zijn daad weer goed te maken door ijverig te gaan werken, terwijl hij hem ook had behoed voor een zekere ondergang naar de ziel. Immers, de poging tot moord zou zeer zeker geleid hebben tot een vervolging van de rechter, als hij niet bijtijds had ingegrepen.

Ten slote had Anna Fleuron een les gekregen, die haar leven lang zou bijblijven en die het wufte schepsel zeker zou beletten, zich nog eens in dergelijke avonturen te begeven.

Het mooiste van alles echter was voor Raffles, die op het punt stond zich in zijn hoekje door de regelmatige cadans van de voortsnellende trein in slaap te wiegen, nog de gedachte aan de poets, die hij Baxter en diens ondergeschikten weer eens had gespeeld.

Dit was de laatste gedachte van Raffles voor hij in slaap viel met een glimlach op het gelaat van de edelmoedige avonturier.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

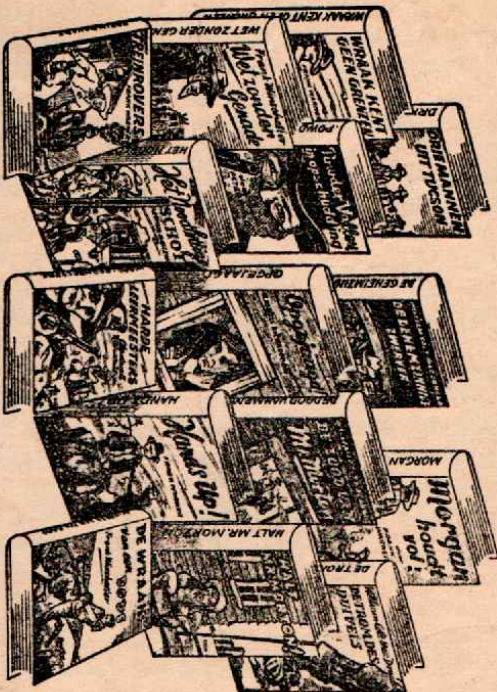
De levende dode

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer met per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlotige Schot door Arthur Markas
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgesjaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William Colt MacDonald
11. Wrak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Markas
13. De geheimzinnige zwerfver door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dalveils door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzooft te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ * te heden overigemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourstkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

L. L.

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007